

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

22. ÅRGANG

NR. 1

FEBRUAR 2008

De vil leve men ikke lade leve

Længe har det været almindeligt blandt danskerne at forholde sig venligt reserveret og overvejende imødekommende over for udlændinge, der kommer til vort land.

Det er også en almindelig opfattelse, at imødekommenhed bliver gengældt. At man behandler andre sådan, som man selv gerne vil behandles. Denne optræden går under betegnelsen "tolerance", men kædens svage led er nu mere end nogensinde en grundløs, naiv tro på, at tolerancen gengældes. For det gør den netop langt fra altid af alle og enhver.

Fair play er en selvfølgelighed for mange danskere, men for mange andre kan begrebet udmærket være "en by i Rusland" - eller måske snarere et sted på den arabiske halvø.

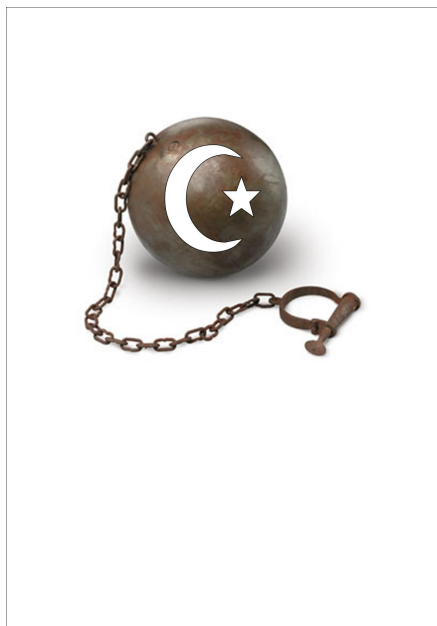
I løbet af 2008 vil danskerne tage hul på det 26. år med 1983-udlændingeloven, der i alle Danmarks større byer har ført til dannelse af udlændingehettoer. Bydele, hvor dansk lov og ret ikke mere kan opretholdes, og hvor det ulykkeligvis viser sig at være farligt at færdes for danskere.

En lind og stigende strøm af lokalnyheder beretter, hvordan politi, brandvæsen, ambulancetjenester, blad- og postomdeling, taxakørsel og almindelig trafik af civilpersoner mødes med livsfarlig vold, trusler og hærværk.

Her mødes i renkultur fremmedhad - fremmedes had til danskerne. Her vanker der ingen gengældt "tolerance". Politikredsens kriminalstatistikker har desuden i årevis godtgjort, at mellem halvdelen og tre fjerdedele af forskellige slags kriminalitet begås af udlændinge med rødder i den islamiske kultur og livsindstilling.

Danskerne er med stormskridt ved at blive gjort til fremmede i deres eget land af fastvoksede gæster, der ved

kriminalitet, fjendtligt dominerende optræden og almen uvilje mod at indpasse sig ikke kun går værterne på nerverne men også undergraver trygheden i værternes eget hjem.

Det er prisværdigt at ville leve og lade leve, men levereglen er umulig at praktisere der, hvor gensidigheden mangler - for det er grumme svært at leve med nogle, der ikke vil lade én gøre det.

Gæsternes pres på det sociale sikrings-system har for at føje spot til skade omdannet den såkaldte velfærd til ventelister. Og hvis skatteydende danskere påtaler eller spørger til eksistensen af ventelister, bliver de fra officielt hold mødt med skuldertræk og bemærkninger om manglende ressourcer. En standardbemærkning, der efterhånden gælder alle sociale ydelser og naturligt fremkalder spørgsmålet om, til hvad eller på hvem de inddrevne skatte kroner mon så er blevet brugt, når de vidt og bredt ikke står til rådighed for de dan-

skere, der selv har betalt dem over skatterne.

Selv i den almindelige debat og meningsudveksling blev vandskellet mellem gæster og værter tydeliggjort.

De sidste dages tolerante og barmhjertige farisæere for andre folks penge fik til eksempel under Muhammedkrisen slet ikke ret i den forslidte påstand om, at "de er ikke allesammen sådan".

Den hysteriske iscenesatte ballade i den islamiske verden over nogle tegnninger i en dansk avis blev af herboende islantilhængere langt overvejende mødt med samtykkende tavshed. Praktisk talt ingen af gæsterne markerede sig under tegningskrisen til fordel for det danske rets- og samfundssystem, hvis det var det, de ønskede at leve under.

En slags forsvar for danske demokratiske institutioner, herunder især ytringsfriheden, fulgte kun kortvarigt fra højt sat henved 500 udlændinge med islamiske rødder. Og når dette initiativ til dannelsen af foreningen "Demokratiske Muslimer" atter gik i sig selv, er det næppe en forkert antagelse, at deres egne trosfæller har fået de vildfarne banket tilbage til pladsen i folden af højtråbende imamer.

Når det vidt og bredt erfares landet over, at danskeres kulturbestemte tolerance ikke gengældes, turde en håndfuld bredt forståelige minimumskrav vel sendes i retning af Christiansborg:

At frugtesløse bestræbelser på umulig integration droppes politisk. At der stoppes med tildeling af statsborgerskaber. At tildelte statsborgerskaber bliver genovervejet. At klare regler sættes for udvisning af uindpasselige fremmede. Og at ansvaret for den ulykkelige masseindvandring placeres.

Keld Rasmussen

60 millioner muslimer

Så mange vil der være i Europa om bare 30 år. Det vil have fatale konsekvenser for den vestlige civilisation.

side 3

Jihad og korstog

Islamisk tidsregning begynder ved den første voldsudøvelse. Muhammeds åbenbaringer er sekundære.

side 14

Biologisk løsning i Kosovo

De fleste kristne, som kan flygte, er flygtet. Tilbage er kun de gamle, som ifølge NATO snart vil dø ud.

side 10

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harry.vinter@tele2.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Keld Rasmussen (formand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Tomas Kierstein (næstformand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Ole Gerstrøm
gerstrom@post2.tele.dk

Harry Vinter
harry.vinter@tele2.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
povj@webspeed.dk

AV-konsulent
Henrik Søndergaard

Publikationsansvarlig
Per Bührmann

Distributionsleder
Lars Larsen

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Frihed til at vrøvle - mens den barske sandhed er ilde hørt

I Østrig har friheden, i lighed med Danmark, trange kår. Vi har naturligvis frihed til at sige fjollede ting såsom: "Jorden er flak som en pandekak" eller "Pia Kjærsgaard er en dum hjemmehjælper". Men nærmer vi os **sandheden**, som strider mod de herskende kredses opfattelser, så er sagen en ganske anden. Med den nylige overrækkelse af prisen til Mogens Glistrup og hans kone Lene for "Mod og Sandhed" i baghovedet har vi måske fundet en østrigsk kandidat:

Den 50-årige **Susanne Winter** fra Frihedspartiet Østrig (FPÖ) har den sjældne egenskab at være både klog OG køn.

Susanne Winter udtalte nemlig på en FPÖ-kongres, bl.a.:

Profeten Muhammed giftede sig som 50-årig med en 6-årig pige. I dag ville Muhammed blive betegnet som en børneskænder.

Østrig risikerer en islamisk indvandringstsunami. Halvdelen af Østrigs befolkning vil være muslimsk om 20-30 år. Derfor skal de ud og hjem.

Ovenstående er grundsubstansen i forargelsen over Susanne Winter fra politikere, "professorer" og meningsdannere i Østrig.

Rigtighed?

"Profeten Muhammed giftede sig med en 6-årig pige." Det kan man læse masser af steder, bl.a. i hele Danmarks ungdom, Naser Khader's bog: "Ære og skam".

Om Østrig vil være muhammedansk om 20-30 år kommer vel an på om den muhammedanske indvandring fortsætter ufortrødent, som den gør i resten af Europa, eller om FPÖ får stoppet og hjemsendt muhammedanerne. Men beregninger viser at Susannes Winters fremtidsperspektiv ikke er et dårligt skud. Se blot på de Europæiske storbyer: Paris, København og ikke mindst Malmø som allerede er blevet besat af fremmede. I alle disse byer udgør den **oprindelige** befolkning knap 50% eller **mindre**.

Overhovedet i Østrig, den socialdemo-

kratiske forbundskansler, Alfred Gusenbauer udtaler:

"Fru Winters udtalelser savner ethvert historisk grundlag og bør fordømmes på det skarpeste". Jaså - rammende. Nemlig rammende for Hr. Gusenbauers manglende indsigt i virkeligheden - eller er det rammende for Hr. Gusenbauers **frygt** for en "muhammedkrise"?

Der har nyligt været kommunalvalg i Østrig. Her gik FPÖ, med Susanne Winter som spidskandidat frem fra 3% til 11%. Sehr Gut!

Nu trues Susanne Winter på livet af muhammedanere! Yderligere trues Susanne Winter af Systemet med fængsel!!

Østrig har med andre ord solgt sin frihed.

I skrivende stund er DR's Danmarksindsamling i gang. Hvad med at lave en danmarksindsamling til at hjælpe de

mennesker som støtter vores demokratiske opfattelse og frie livssyn? Hvad med at hjælpe Susanne Winter ud af fængslet? Giv hende og hendes familie asyl? Asyl - et fristed - hvor hun kan kæmpe for Østrigs frihed, indtil hendes liv ikke er i fare og hun ikke vil blive straffet med fængsel. M.a.o. indtil Østrig har smidt muhammedanerne hjem til Mellemosten og Østrig igen er frit. Herefter skal hende og hendes familie hjemsendes - naturligvis. Men dette er næppe nødvendigt, simpelthen fordi Susanne Winter i givet fald ville være en **ægte** asylansøger, som efter eget ønske ville søge hjem hurtigst muligt. Susanne Winter er ikke at sammenligne med alle de fupflygtninge, vores land bliver belemret med, som reelt set er indvandrere.

Kilder:

<http://hodja.wordpress.com/2008/01/17/susanne-winter-om-islam/>

Berlingske Tidende Internet - <http://www.berlingske.dk/article/20080115/verden/80115043/>

Henrik Hartig

60.000.000 muslimer i Europa om 22 år

EU maner til kamp mod dem, som advarer mod udviklingen

Af Ole Hasselbalch

Det er anslået, at der er 30 millioner i Europa i dag. En israelsk forsker regner med en fordobling i 2030. Udviklingen vil på sigt indebære en fuldstændig forandring af kontinentet.

Demografien

Tallene stammer fra en ny bog skrevet den israelske historiker, professor Raphael Israeli – *"The third Islamic Invasion of Europe"* (*"Den tredje islamiske invasion i Europa"*).

Professor Israeli, som er ekspert i islamisk historie, er tilknyttet Det Hebraiske Universitet i Jerusalem.

Han gør i øvrigt opmærksom på, at ca. 50.000 franske og 50.000 engelske statsborgere har konverteret til islam de sidste 10 år, samt at Europas ansigt er under hurtig forandring ikke mindst på grund af den muslimske immigration. Den demografiske udvikling vil, skriver han, føre til en situation, hvor det muslimske mindretal vil få en stadig mere afgørende betydning for sammensætningen af europæiske regeringer, og bliver Tyrkiet medlem af EU, vil denne proces accelerere. Han bemærker også, at konverteringer i blandede

ægteskaber stort set kun virker i én retning, fordi en muslimsk kvinde, som gifter sig med en kristen, anses for frafalden og derved udsætter sig for fysisk fare.

Holdningerne blandt unge muslimer

Hans bog perspektiveres af en engelsk undersøgelse blandt unge muslimer. Den viser, at de unge muslimer er mere tilbøjelige end de ældre til at ville støtte sharia-lovgivning og beundre al-Qaida, selv om tre femtedel af de 16 til 24-årige siger, at de har lige så meget til fælles med ikke-muslimer som med muslimer. Unge muslimer er imidlertid mere fundamentalistisk indstillede m.h.t. nøglespørgsmål inden for det

socialle og politiske område end ældre over 55 år. 40 procent af de unge sagde således, at de ville foretrække at leve under sharia-lov i England mod kun 17 procent af muslimerne over 55. 36 procent af de unge mente, at en muslim, der konverterede, skulle straffes med døden mod kun 19 procent i den ældre gruppe. 13 procent af de unge sagde, de beundrede organisationer som al-Qaida og andre, der er villige til at gå til kamp mod Vesten.

Undersøgelsen byggede på interviews med 1.003 muslimer udvalgt med henblik på at være repræsentative for den muslimske befolkning i England. Den formodede fejlprocent for hele undersøgelsen er anslået til 3 procent.

Fra Rådhuspladsen i København

EU's politik på området

Den eneste mulighed for at hindre Europa i at udvikle sig i den retning, disse tal viser, er kollektiv hjemsendelse af grupper, der ikke vil respektere det europæiske demokrati. Den (forfatnings)traktat, som lige er vedtaget (Lissabontraktaten), og som forudsættes gennemført uden folkeafstemning, er i den i øjeblikket tilgængelige form umulig at få overblik over for ikke-indviede. Det ser imidlertid ud til, at kollektive hjemsendelser af sådanne grupper bliver forbudt.

Holdningerne i EU illustreres også af en ny beslutning (af 13. december 2007) i Europa-parlamentet om *"bekæmpelse af den stigende ekstremisme i Europa"*.

Parlamentet henviser heri bl.a. til tidligere beslutninger om racisme, fremmedhad og ekstremisme, således af 20. februar 1997 om racisme, fremmedhad og den yderste højrefløj, af 15. juni 2006 om stigende racistisk og homofobisk vold i Europa, holdning af 29. november 2007 om forslag til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen, beslutning af 27. januar 2005 om bevarelse af erindringen om holocaust og om antisemitisme og racisme, EU-traktatens artikel 6, 7 og 29 og til EF-traktatens artikel 13, der forpligter EU og medlemsstaterne til at respektere menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, og som giver EU midler til at bekæmpe racisme, fremmedhad og forskelsbehandling, Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, Rådets forordning (EF) nr. 168/2007 af 15. februar 2007 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder, Den Europæiske Unions aktiviteter til bekæmpelse af racisme, fremmedhad, antisemitisme og homofobi, navnlig de to antidiskriminationsdirektiver 2000/43/EF om gennemførelse af princippet om

ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse, resolution 1344 af 29. januar 2003 fra Europarådets Parlamentariske Forsamling om truslen mod demokratiet fra ekstremistiske partier og bevægelser i Europa m.v.

Papiret er massivt fokuseret på bekæmpelsen af *"højrebewægelser"*. Det udtrykker foruroligelse over, at *"ekstremistiske bevægelser, paramilitære grupper og partier, hvoraf nogle endog har regeringsansvar, og som baserer deres ideologi og politiske retorik, praksis og adfærd på forskelsbehandling, herunder racisme, intolerance, tilskyndelse til religiøst had, udstødelse, fremmedhad, antisemitisme, ro-*

mafjendtlige handlinger, homofobi, kvindehad og ekstrem nationalisme, igen vinder frem i Europa". Det nævner dog - om end kun en passant - også foruroligelse over den muslimske fundamentalistiske rekruttering af tilhængere og den voldsomme propagandakampagne med terrorangreb i EU.

Parlamentet slutter med at sige bl.a. at det:

"1. fordømmer alle racistiske og hadfyldte overgreb på det kraftigste og opfordrer alle myndigheder til at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at straffe de ansvarlige; udtrykker sin solidaritet med alle ofre for sådanne overgreb og med deres familier;

...
3. beklager, at nogle af de vigtigste partier har anset det for formålstjenligt at lade yderligtgående partier fremstå som troværdige og acceptable ved at lade dem deltage i koalitionsregeringer og dermed har ofret deres moralske uangribelighed for at opnå en kortsigtet politisk gevinst og udbytte;

4. bemærker, at det stigende antal yderligtgående organisationer, som ofte omfatter nyfascistiske elementer, kan øge angsten i samfundet betydeligt, hvilket kan komme til udtryk i racisme inden for en lang række områder, herunder beskæftigelse, boligforhold, uddannelse, sundhed, politi, adgang til varer og tjenesteydelser og medier;

...
6. opfordrer indtrængende Kommissionen til at overvåge den fulde gennemførelse af den eksisterende lovgivning, der har til formål at forbyde til-

skyndelse til politisk og religiøs vold, racisme og fremmedhad; opfordrer medlemsstaterne til at overvåge den stringente gennemførelse og konstante forbedring af antiracistiske love, oplysnings- og bevidsthedskampagner i medierne og på læreanstalter;

7. henstiller til alle demokratiske kræfter, uanset deres ideologi, at undlade at støtte yderligtgående racistiske eller fremmedfjendske partier, hverken direkte eller indirekte, og hermed også at undgå enhver form for samarbejde med deres valgte repræsentanter;

8. advarer forud for valget til Europa-Parlamentet i 2009 mod, at yderligtgående partier opnår repræsentation i Europa-Parlamentet, og opfordrer de politiske grupper til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at hindre, at en demokratisk institution anvendes som platform for finansiering og formidling af antidemokratiske budskaber;

...
10. bekræfter sin opfattelse af, at offentlige personer bør afholde sig fra at fremsætte udtalelser, der opfordrer eller tilskynder til had til eller stigmatisering af befolkningsgrupper på grundlag af race, etnisk oprindelse, religion, handicap, seksuel orientering eller nationalitet; mener, at såfremt fremstående personer tilskynder til had, skal den omstændighed, at de er kendte i offentligheden, betragtes som en skærpende omstændighed; fordømmer navnlig den foruroligende udbredte antisemitisme;

11. opfordrer medierne til at informere offentligheden om farerne ved hadefulde tale og at bidrage til fremme af principper og værdier som demokrati, lighed og tolerance;

12. opfordrer alle medlemsstater til i det mindste at åbne mulighed for - efter en retskendelse - at tilbageholde offentlig støtte til politiske partier, der ikke tager afstand fra vold og terrorisme og ikke respekterer menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, demokratiet og retsstatsprincippet i henhold til den europæiske konvention om menneskerettigheder og chartret om grundlæggende rettigheder, og opfordrer de medlemsstater, der allerede har denne mulighed, til omgående at gøre brug af den; opfordrer endvidere Kommissionen til at sørge for, at der ikke stilles EU-midler til rådighed for medier, der anvendes som platform for udbredelse i stor målestok af racistiske, fremmedfjendtlige og homofobiske idéer;

13. opfordrer Kommissionen til at støtte ngo'er og organisationer i civilsamfundet, der arbejder på at fremme demokratiske værdier, menneskeværdsomhed, solidaritet, social integration, en tværkulturel dialog og social bevidsthed om farerne ved radikaliserings og voldelig ekstremisme, og som kæmper imod enhver form for forskelsbehandling"

Kilder:

<http://www.idag.no/aktuelt-oppslag.php3?ID=11931>

http://www.worldnetdaily.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=54018

<http://www.euo.dk/upload/application/pdf/0357193d/cg00014.da07.pdf>

<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P6-TA-2007-0623+0+DOC+XML+V0//DA>

Terrorister misbruger ikke koranen – de bruger den ...

"Det er ikke lige gyldigt, hvad der står i Koranen, og det er ikke lige gyldigt, at den er fyldt med krigeriske citater, fordi den i sin essens er en krigerisk religion opstået i en krigstid.

Det er så populært at tale om, at terrorister misbruger Koranen, men sandheden er, at de bruger den. Og det er væsentligt nemmere i Koranen at finde argumenter for terrorisme end at finde argumenter for fred og fordragelighed.

Det betyder ikke, at alle muslimer er terrorister, men det er ikke lige gyldigt, hvad det er for en tekst, de anser for at være Guds ord.

Men det er vel ikke forkert, at islam er mange ting også i Danmark?

Nej, det er ikke forkert, men islam har også en kerne, som er er til at overskue.

Koranen er ikke større end at man kan læse den, og muslimer forholder sig til Koranen som en absolut sandhed.

Det er ganske enkelt meningen med dette at være muslim. Derfor har dens ord direkte betydning også i dag (...)

I Koranen taler Muhammed om at myrde Medinas jøder, og i dag er der masser af hadsk propaganda mod jøder i den muslimske verden. Det er ikke tilfældigt."

Kim Møller
debattør og historiker

(udgiver www.urispaston.net)
i interview i Jyllands-Posten, 2/2 2008

Frihedstoner op i USAs valgkamp

”Den regering, der regerer mindst, regerer bedst”, siger den republikanske præsidentkandidat dr. Ron Paul

Af Keld Rasmussen

Den 4. november 2008 afholdes præsident-, kongres- og lokalvalg i USA. Kampagnerne begynder at rulle landet over, og en række præsidentkandidater har meldt sig på banen i de to traditionelle lejre, den demokratiske og den republikanske. Da den siddende republikanske præsident, George W. Bush, efter to valgperioder ikke kan genvælges, imødeses det med nogen spænding, hvem der ender som det republikanske partis kandidat til posten som USAs 44. præsident siden 1789.

Friheder i højsædet

Nogen opmærksomhed har samlet sig om den for tiden sjette kandidat på den republikanske liste, kongresmedlemmet dr. Ron Paul fra Texas. Den lægeuddannede Paul, der efter en årrække som militærlæge også har virket som privatpraktiserende speciallæge, har vakt en del opsigt, fordi han på en meget rolig, fyndig, jordnær og venlig facon som noget forholdsvis nyt meget stærkt betoner de traditionelle amerikanske frihedsværdier - samtidig med at han på vigtige punkter stiller sig i skarp men loyal opposition til den siddende administration eller regering i Washington.

Den 71-årige Ron Paul, der gør sig stærkt bemærket på Internettet, på forskellige tv-kanaler og på talrige vælgermøder landet over, er blevet kendt som fortaler for gamle George Washingtons stedsegrønne fyndbemærkning om, "at den regering, der regerer mindst, regerer bedst". Dr. Paul tager da også stafetten op efter Ronald Reagan, USAs 40. præsident fra 1981 til 1989, der mente, at "... mennesket ikke er frit, medmindre regeringsmagten er begrænset. Der er heri en så klar årsag og virkning, at det bliver så nydeligt og forudsigeligt som

Texas-kongresmedlem Ron Paul

en fysisk lov: Når regeringsmagten udvider sig, trækker friheden sig sammen“.

En vis portion gny er der også gået af Ron Pauls politiske virke som medlem af USAs kongres, hvor han er kendt som flittig stiller af lovforslag og som kompromisløs fortaler for, at alle love skal være i den allerstrengeste og aller mest punktligt overensstemmelse med de personlige frihedsrettigheder, den amerikanske forfatning opregner.

Skatteforhøjelser, underskudsbudgetter, forbundsrestriktioner mod at besidde skydevåben, lønforhøjelser til kongressen og udvidelser af regeringens magtbeføjelser er kendt for aldrig at få dr. Pauls stemme, ligesom han har stemt imod regulering af Internettet. Han deltager heller aldrig i regeringsbetalte "studierejser" og holder sig ude af en meget givtig pensionsordning for kongresmedlemmer. På samme måde tilbage sender han hvert år til finansministeriet en stor del af det tilskud, han får tildelt til kontorhold som kongresmedlem.

Racisme:

Kollektivism for individets regning

En nation, der engang var stolt over robust individualisme, er gået hen og blevet sygeligt optaget af racemæssige gruppeidentiteter.

Den kollektivistiske tænkemåde er racismens hjerte.

Regeringen er som institution særligt uegnet til at bekæmpe utålsomhed og fordomme, der i sit væsen er et hjertets

problem, og vi kan ikke ændre folks hjertelag gennem vedtagelse af nye love og regler.

Det er især forbundsregeringen, der inddeler os efter race, klasse, religion og køn. Gennem sin beskatning, restriktive regler, korporative støtteordninger, racebestemte bevillinger og velfærdsprogrammer spiller regeringen en alt for

Imod øget regeringsmagt

Siden 1945 har sådanne politiske toner sjældent lydt i USA – bortset fra tiden under Ronald Reagan, der afsluttede den kolde krig ved at vinde den.

Paul kunne altså utvivlsomt skrive under på vor hjemlige Mogens Glistrups bemærkning om, at smertegrænsen for politik er nået eller overskredet, hvis vi opererer med ret meget mere end en grundlov og en straffelov. Ligesom den republikanske senator Barry Goldwater, der stillede op som præsidentkandidat i 1964, vender Ron Paul sig også imod den i USA meget udbredte idé om "positiv særbehandling" af forskellige befolkningsgrupper. Dette spørgsmål angår især amerikanere, der har afrikansk baggrund, og som derfor mener sig selvskrevne til særlig begunstigeelse til forskel fra folk med anden baggrund.

Staten og dens skattefinansierede udgifter fylder meget i USA p. g. a. Irak-krigen, der efter visse opgørelser koster amerikanske skatteydere ca. 275 millioner dollars i døgnet - eller knap én daglig dollar pr. indbygger. Ron Paul finder dette uforsvarligt, både forsvars- og skattepolitisk, ligesom han stemte imod den såkaldte *Patriot Act* fra 2001 med øgede beføjelser til efterretnings- og politimyndigheder som led i terrorbekæmpelse.

Vi bringer nedenfor i uddrag to indlæg af Ron Paul - det ene om begrebet "racisme" set fra en amerikansk synsvinkel og det andet om "krig og udenrigspolitik" med særligt henblik på USAs omfattende militære engagement i Irak, hvor USA og Danmark er forbundsfæller.

Særligt interesserede kan læse mere om Ron Paul og det amerikanske valg på www.ronpaul2008.com og på www.uselections.com.

iblandt os.

Racisme er simpelthen en hæslig form for kollektivism - en tænkemåde, der alene betragter mennesker som medlemmer af grupper frem for at se dem som enkeltpersoner. Racister tror, at alle enkeltpersoner, der deler overfladiske, fysiske karakteristika, er ens: Som kollektivist tænker racister alene i gruppebaner. Ved at opmuntre amerikanere til at godtage gruppementalitet bidrager fortalerne for "diversitet" af gavn kun til at forlænge racismen i uendelighed.

Det sande lægemiddel mod racisme er frihed. Frihed betyder det at have en begrænset, forfatningsbunden regering, der sætter sin kraft ind på at beskytte

Racismen vil leve videre, indtil vi hører op med at tænke i grupper og begynder at tænke i det enkelte menneskes frihed.

personlige rettigheder frem for at imødekomme krav fra grupper. Frihed bety-

der frimarkedskapitalisme, der belønner den enkeltes resultater og kunnen - og ikke hudfarve, køn eller etnisk oprindelse.

I et frit samfund vinder hver enkelt borger en følelse af sig selv som enkeltperson snarere end at udvikle en slags gruppe- eller offermentalitet. Dette fører til en følelse af individuelt ansvar og personlig stolthed, der gør hudfarven til noget aldeles uvedkommende. Racismen vil leve videre, indtil vi hører op med at tænke i grupper og begynder at tænke i det enkelte menneskes frihed.

Kilde: www.ronpaul2008.com

KR

Krig og udenrigspolitik:

Irak-krigen – et hul i USAs forsvar

Krigen i Irak blev solgt til os på falske oplysninger. Området er nu farligere, end da vi gik ind i det. Vi ødelagde et regime, der var hadet af vore direkte fjender, *ji*had-helligkrigerne, og skaffede dem tusinder af nye rekrutter. Denne krig har kostet mere end 3.000 amerikanere livet, tusinder af alvorligt sårede og hundreder af milliarder dollars. Vi må have en ny ledelse i det Hvide Hus for at sikre, at det aldrig sker mere.

Både Jefferson og Washington advarede os imod indblanding i andre nationers anliggender. I dag har vi tropper i 130 lande. Vi har spredt os så tyndt, at vi har alt for få tropper til at forsvare Amerika. Og nu forestår indkaldelser af vore unge mænd og kvinder.

Vi kan fortsætte med at finansiere og udkæmpe forgæves politiaktioner jorden rundt, eller vi kan igen samle op-

mærksomheden om at sikre Amerika og bringe tropperne hjem. Ingen krig skal nogensinde udkæmpes uden en krigserklæring, som kongressen har stemt for sådan, som forfatningen kræver det.

Under ingen omstændigheder skal USA nogensinde mere gå i krig som følge af en resolution fra en ikke-valgt

og fremmed institution, så som de Forenede Nationer.

Altfor ofte yder vi fremmed hjælp og interverer på vegne af foragtede regeringer. Da bliver vi selv foragtede. Altfor ofte har vi støttet dem, der vender sig imod os, så som Kosovo-albanerne, der hjælper islamiske terrorister eller ligefrem afghanske *ji*had-helligkrigere og deres ven Osama bin Laden. Vi bevæbnede og trænede dem, og nu betaler vi prisen for det.

Samtidig må vi ikke isolere os selv. Det amerikanske folks rundhåndethed er blevet mærket over hele jorden. Mange har på mange sprog takket Gud for det. Lad os få et stærkt Amerika, der fører frihandel, samkvem, kommunikation og diplomati med andre nationer.

Amerikanske soldater i Irak.

Kilde: www.ronpaul2008.com

Kristenfobi i Tyrkiet

Der er kun ganske få kristne i Tyrkiet, - som var et kristent land før tyrkerne indvandrede. Alligevel bliver de få tilbageværende konstant udsat for overgreb.

Således er chikane, trusler, rudeknusninger og diskrimination en del af dagligdagen for de få kristne. Men ofte er overgrebene meget alvorligere.

D. 16/12 2007 blev en katolsk præst stukket ned med kniv i Izmir, - byen

som hed Smyrna før den tyrkiske invasion. Han blev indlagt på hospital og overlevede..

I april 2007 blev tre kristne bortført, tortureret og til sidst dræbt på den yndede muslimske fremgangsmåde. De fik halsen skåret op (halalslagning), og sidste år blev en præst skudt i Trabzon ved Sortehavet.

I januar 2007 blev den kristne forfatter Hrant Dink skudt på vej til retten, hvor han stod anklaget for at have krænket

”tyrkiskhed” ved at nævne tyrkernes folkedrab på armenierne. Hrant Dink var selv efterkommer af de få overlevende fra nedslagtningen af kristne, som toppede i 1915.

Ydermere sidder flere kristne fængslet i Tyrkiet, ligeledes anklaget for at have krænket ”tyrkiskhed” ved at konvertere fra islam til kristendom.

Kilde: <http://www.compassdirect.org/en/display.php>

Antisemitisk antiracisme i FN regi

Canadas regering, der er kendt for sin stærke støtte til Israels eksistens, har besluttet ikke at sende delegerede til FNs næste konference mod racisme, der skal afholdes i Durban, Sydafrika i 2009.

Udtalelse fra det canadiske udenrigsministerium:

"Canada har en lang og stolt tradition for bekæmpelse af racisme, diskrimination og intolerance under alle former," sagde **minister Bernier**. "Det var derfor, og p.g.a. dens løfte om fælles global handling mod racisme, at vi deltog i (FNs) Verdenskonference mod racisme, racediskrimination, fremmedhad og dermed forbundet intolerance i 2001, i Durban, Sydafrika. Uheldigvis degenererede den konference til en åbenlys og splittende antisemitisme, der undergravede FNs principper og selve de mål, som konference skulle søge at opnå." "Kenney og jeg havde håbet, at den

forberedende proces, inden den opfølgende konference i Durban i 2009, ville råde bod på fortidens fejltagelser," sagde minister Bernier. "Vi har konkluderet at dette, trods vore anstrengelser, ikke vil blive tilfældet. Canada deltager derfor ikke i konferencen i 2009."

"Canada vil fortsat fokusere sine anstrengelse på ægte anti-racistiske initiativer, der gør en forskel," sagde minister Kenney. "Vor regerings beslutning om, at arbejde for at blive et fuldgældigt medlem af Arbejdsgruppen for interna-

tionalt samarbejde om uddannelse om, ihukommelse af-, og forskning i Holocaust demonstrerer, at vi fortsat forpligter os på at bekæmpe racisme og fremme frihed, demokrati, menneskeretigheder samt lov og orden, både hjemme og ude i verden."

Maxime Bernier er canadas udenrigsminister, mens **Jason Kenney** er minister for multikulturalisme.

Kommentarer fra de jødiske organisationer i Canada og fra FN kan læses i Reuters reportage, der bl.a kan findes på:

<http://www.haaretz.com/hasen/objects/pages/PrintArticleEn.jhtml?itemNo=947603>

Kilde: Det canadiske udenrigsministerium.

Islamisme og islam – to alen af samme stykke

Også den pæne borgermand Dr. Jekyll og den uhyggelige morder Mr. Hyde var en og samme person

Fremstillingen af islam og islamisme minder om forholdet mellem den noble Dr. Jekyll og den uhyggelige morder Mr. Hyde i Stevensons berømte roman "Dr. Jekyll og Mr. Hyde".

Dr. Jekyll er den fredelige religion islam. Mr. Hyde, det er den voldsforherligende islamisme. Forskellige som dag og nat. Smart nok. På den måde kunne den pæne Dr. Jekyll blive ved med at fremstå som den pæne, fredelige borgermand, selv om hans natside, Mr. Hyde, begik den ene forbrydelse efter den anden. Ligesom islam kan blive ved at fremstå som fredens religion, der intet, absolut intet, har med terror at gøre.

Skallet er blevet nærmest obligatorisk i offentligheden. Vil man gøre karriere i dette land, og hvis man vil have pæne anmeldelser for sine bøger, skal man huste at sige: Problemet er ikke islam, problemet er islamismen, som er noget helt andet. Sørger man for at sige det, kan man godt være heldig at få kors og bånd og ministerbil.

Men gud nåde og trøste den, der ikke gør det.

Problemet er bare, at det ikke er rigtigt. Det er ikke rigtigt at islamismen er en forfalskning af islam. Den pæne Dr. Jekyll og den onde Mr. Hyde var faktisk en og samme person. Og på samme måde med islam og islamisme. Jo mere, man sætter sig ind i sagen, desto klarere bliver det. Ayann Hirsi Ali har aldrig været bange for at sige sandheden, og hun formulerer det på den måde:

"Hvis jeg læser Koranen og Hadith'erne efter den videnskabelige metode, jeg har lært på universitetet, kan jeg ikke gøre forskel på islam og islamisme. Gjorde jeg det, ville jeg lave islam om til en konstruktion bygget på ønsketænkning".

Ønsketænkning, ja, det er lige ordet. Men ønsketænkning har jo ikke så meget med virkeligheden at gøre. Og det er ikke godt for Danmark, hvis ledende politikere baserer deres handlinger på ønsketænkning.

*Katrine Winkel Holm
(uddrag af gæstetale ved Dansk Folkepartis landsmøde 15/9 2007.
Trykt i Tidehverv, november 2007)*

Frygten for at skulle arbejde

Færre flygtninge- og indvandrerklienter var foruroligende for de grupper, der udelukkende lever af, at andre har brug for hjælp.

Når antallet af trængende hele tiden faldt, kunne de begynde at se den frygtelige dag i horisonten, hvor akademikerfamiliernes børn skulle til at tage hårde uddannelser som medicin- og ingeniørstudiet, og rent faktisk bestille noget i anonymitet for deres penge.

I sandhed et skræmmende perspektiv!

Derfor importerede man klienter!

Folk som Jørgen Poulsen og Mimi Jakobsen passer som fod i hose i den beskrivelse. Ikke nok med at de får en million om året for det, de beskæftiger sig med. De forventer også at blive behandlet som rock- eller fodboldstjerner, fordi de er så "gode".

Bo Warming

Alle disse ord ...

Af Peter Neerup Buhl

Hvorfor har debatten i Danmark en ulyksalig tendens til hurtigt at glide væk fra de store grundspørgsmål til at blive personlige småskændier om, hvem der har sagt hvad og hvorfor, i hvilken forbindelse, med hvilket ordvalg og i selskab med hvem? Det hele ender som regel i ordkløveri og hårfine distinktioner uden interesse for andre end de umiddelbart involverede.

Det er fx forståeligt, at Jyllands-Posten er fortørnet over Uffe Ellemann-Jensens stadige fordrejninger og beklikken af avisens motiver, således hans påstand om, at dens kulturredaktør bestilte "karikaturer" og ikke blot "tegninger" af Muhamed.

Men herregud, hvorfor ikke lade Ellemann rable i fred og så i stedet koncentrere sig om selve sagen? Ingen er jo bedre til at nedgøre og straffe Ellemann end Ellemann selv. Manden har jo over-

gået tilmed De Radikales udenrigsminister P. Munch i "appeasement" – eftergivenhedspolitik. Lad historien frem for de tvivlsomme danske domstole fælde sin sikre dom over ham.

Ganske fældende var hans udtalelse, at ytringsfriheden er en ret og ikke en pligt. Nej! Den er så sandelig en pligt i en tid, hvor ydre og indre fjender ønsker kriminalisering af ytringer mod deres hellige køer eller profeter. Og det er vel at mærke en pligt at være så injurierende, perfid og karikerende som menneskeligt muligt, jo mere ømtålelige og selvretfærdige tabuets forsvarere er. Og da i særdeleshed når det drejer sig om religion, som på ingen måde bør værnes af særlig fintføleri.

Som Richard Dawkins så fremragende har argumenteret for i sin bog "Illusionen om Gud", bør religion tværtimod mere end noget andet få kniven af satiren, fordi dens fortalere selv er så skrāsikre og fordømmende og af-

viser fornuftargumenter.

Ser man på religionernes generalieblad og i særdeleshed muslimernes aktuelle fremfærd, burde alle danske aviser så vist rumme Muhamed-karikaturer hver dag!

Så i en mere rimelig verden burde Jyllands-Posten faktisk have betragtet Ellemanns beskyldninger som en ufortjent ros. Men i stedet for at have fået en frimodig ytringsfrihedshævdelse har vi fået det sædvanlige lidt undskyldende og tågede kævleri.

Her er det som altid Den Danske Forenings opgave at føre debatten "back to basics" – tilbage til det fundamentale – og fastholde danskernes selvfølgelige, absolutte ytringsfrihed i Danmark uden at være nogen forklaring skyldig. Vil vi karikere Muhamed, gør vi det. Dermed basta.

De alt for mange efterfølgende ord forplumrer den ellers klare sag og tjener ingen af parterne til ære.

Kommentar til valget 2007

Af Henrik Hartig

Valget er overstået, og meget er sket sidenhen. Det er derfor interessant at se hvad "the establishment" har ment hvad valget drejede sig om:

Ny Alliance

Ny Alliance, stod under valgkampen for "en ny asylpolitik med et mere menneskeligt ansigt" - "nok er nok" sagde Gitte Seeberg fra NA. Yderligere suppleret med et ubændeligt had til Dansk Folkeparti og dets ½ mill. vælgere: "Vi står ved en korsvej og skal vælge. Vil vi følge Dansk Folkeparti ind i kolonihavehuset, eller vil vi vende ansigtet udad og tage udfordringen fra globaliseringen op? Man kan ikke begge dele"

Ny Alliance blev allerede inden valgets udskrivelse spået et jordskredsvalg med hele 29 mandater. Khader blev betegnet som: "Det tætteste, vi i Danmark er på en ny Kennedy – med et kolossalt drive".

Det såkaldte "kolossale drive" kan ses ved en af de **laveste** mødefrekvenser da "Kennedy" sad i Københavns Borgerrepræsentation. "Drivet" kunne ligeledes beskues i TV2's reportage "Mig og Na-

ser", som handler om "Kennedy" og Amina Ahmed en ung muhammedanerkvinde, som så op til "Kennedy", og kom ind i de "Demokratiske Muslimers" bestyrelse.

I Aminas bestyrelsesarbejde ser vi hvordan hendes idolisering af "Kennedy" falmer til det "Kennedy" virkelig er: Doven og arbejdssky i gruppearbejde, men arbejdsom i medielyset. Måske mentes der at Khader er: "en kolossal **drivert**"?

Kort sagt. Valget drejede sig om at give Dansk Folkeparti mindre indflydelse for at øge indvandringen / asylansøgere (det er egentlig meningsløst at adskille disse to begreber. Asylansøgere er indvandrere) til landet. Med 29 mandater må det indrømmes at der var folkelig opbakning til denne politik. Men som det skulle vise sig var de høje meningsmålinger journalister og meningsdanneres forsøg på at skabe en "folkelig bevægelse" ud af NA.

Enhedslisten

Enhedslisten har ideologien: Plads til Alle. Med "alle" menes ikke at Den Danske Forening skal have tale- og ytringsfrihed. "Alle" består af rød-

fascisterne fra ungdomshuset og muhammedanere til at nedbryde den danske folkeenhed. Netop Enhedslistens forhold til muhammedanere bragte partiet i et dilemma, da partiet lukkede den frække fanatiske muhammedanerhættemåge, Asmaa Abdol-Hamid ind i varmen. Enhedslisten blev næsten udraderet af Asmaa's holdninger, men reddet på målstregen af den smukke, unge og veltalende etniske danske kvinde, Johanne Schmidt-Nielsen. Karl Marx har sagt at "religion er opium til folket". Er Enhedslisten en flok narkomaner?

Efter valget

Efterfølgende er der unægtelig sket en hel del inde på Borgen:

Pia Christmas-Møller fra de Konservative og Gitte Seeberg fra Ny Alliance er blevet løsgængere. Forsmåede kvinder, som ikke fik de poster eller den indflydelse de havde drømt om. Specielt Pia Christmas-Møllers vælgere må føle sig bedraget. Vælgerne havde håbet på en videreførsel af OVK-samarbejdet, men har i tilgift fået et løstgående missil som i skrivende stund, sammen med de grønlandske MF'ere, presser Regeringen, ved at ville afskaffe den fungeren-

Tak til Mogens Glistrup

Ved en ceremoni i København søndag d. 13/1 overrakte Åse Clausen Bjerg på vegne af Kvinder for Danmark en pris til Mogens Glistrup som tak for hans mangeårige uegernnyttige indsats for Danmark.

Ved overrækkelsen sagde Åse Clausen Bjerg blandt andet:

"Mange, som en gang var uenige med dig, siger "Glistrup havde ret".

Du skal vide, at vi er dig taknemmelige, og at vi ofte tænker på, hvad du udsatte dig for, uselvisk og uden egen vinding i kampen for Danmark".

Af helbredsgrunde kunne Mogens Glistrup ikke selv være til stede.

Prisen og takken blev derfor overrakt til Mogens Glistrups hustru, Lene Glistrup.

En taler udbragte da også et nifoldigt leve for Lene Glistrup, for "uden at have haft Lene bag sig ville Mogens Glistrup næppe have kunnet modstå systemets hårdnakkede forsøg på at knække ham".

Hvorpå Lene rettede taleren: *Ikke bag, men ved siden af Mogens!*

Åse Clausen Bjerg overrækker Kvinder for Danmarks pris til Lene Glistrup

de asyлтаale med Dansk Folkeparti.

Senest er Ny Alliance tvunget helt i knæ af at endnu et illoyalt kvindeligt medlem af Folketinget er gået fra sit parti. Det er ingen ringere end Malou Aamund nok mest kendt for at være fotomodel og næstmest kendt for at være kronprinsens kæreste.

Malou udtaler at hun stadig ønsker "intelligent indvandring" - altså den søde humane asylpolitik har aldrig været på tale. Malou siger "Jeg ta'r konsekvensen af at projektet ikke er lykkedes". Hun kunne ligeså godt have sagt: "**Min** karriere er ikke lykkedes i Ny Alliance, så jeg skrider".

Dansk Folkeparti blev udsat for den sædvanlige smædekampagne fra establishmentet og spået en tilbagegang på 2 mandater. Ny Alliance blev båret frem af establishmentet som spåede fremgange på op til 29 mandater. Stærke pengemænd hjalp partiet økonomisk - en betydelig faktor til at opnået godt valg. Vælgerne gav DF 1 mandats fremgang. Flot resultat set i lyset af hadkampagnen mod partiet. Ny Alliance og Enhedslisten røg næsten ud af Folketinget. Skal man tro på hvad der blev sagt under valget, må jeg logisk set konkludere:

Danskerne mener **ikke** at "nok er nok". Danskerne vil have **mere** Dansk

Folkeparti indflydelse. Danskerne vil have en **strammere** udlændingepolitik (med hjemsendelser?)

Danskerne er **ikke** imponerede over Naser Khader, eller mener han er "en ny Kennedy".

Danskerne ønsker **ikke** hættemåger i Folketinget.

Jeg har ikke hørt nogen politiske kommentatorer tage konsekvensen af deres egne analyser under valgkampen og komme til ovenstående - synes jeg - naturlige "vælgeres dom". **Ingen...**

Nu har vi fået et mudret Folketing hvor **afviste-** og potentielle asylansøgere kan se frem til at det kan betale sig at vente. Vente og føde børn, så er lottogevinsten i hus: Et liv med bolig, uddannelse og fremfor alt et materielt bedre liv. Churchills har sagt: "Demokrati er en af de værste styreformere, problemet er bare at alternativerne er lang værre". Mon ikke det er cirka derhenne vi er nu?

Dansk Folkeparti

Nu kan man tro at Dansk Folkeparti har fået en cadeau til videreføre deres linje om at blive et slags nyt socialdemokrati, bare med en mere bidsk tone overfor indvandrere som **laver ballade** men ellers en uforandret ændring af Danmarks befolkningssammensætning. Det-

te er ingenlunde tilfældet. Dansk Folkepartis nedtur henimod stuerenhed, startede med eksklusionen i august 1999 af 19 medlemmer af Dansk Folkeparti og DFU. Gode velbegavede mennesker fra universitetsmiljøet med et rigtigt national sindelag. Eksempelvis Adam Wagner, som i dag bruger sin begavelse på Nomos, et nationalkonservativt, historisk tidsskrift. En tåbelig linje DF har lagt sig, da der den dag i dag mangler intellektuelle i partiet og der faktisk ikke sker hjemsendelser af fremmede i overvældende grad.

Dansk Folkeparti's vælgere er således en broget skare af vælgere, som består af både socialdemokrater og borgerlige. Vælgere som har givet køb på egne ideologier og politiske ønsker på andet end indvandringsområdet.

Nogle går på kompromis med at mindre bemidlede får hug i form af øgede priser på kollektiv trafik, 400% stigninger på selvbetaling af Åben Uddannelse. Andre går på kompromis med et ønske om en mindre "socialdemokratisk skatte- og velfærdspolitik". Fællesnævneren for os vælgere er at vi ønsker vort fædreland tilbage.

Vi stemmer på Dansk Folkeparti fordi vi ikke har andet valg. I det lys har **Den Danske Forening** vundet valget 2007.

Jihad og korstog

To faser i jihad mod Europa - fra det 7. til det 11. århundrede

Af Torben Hansen

Den islamiske tidsregning begynder med år 622, da profeten Muhammed ifølge traditionen flyttede til Yathrib (senere Medina), hvor han blev politisk og militær leder. Tidspunktet for den første "åbenbaring", han mente at modtage i Mekka, ligger adskillige år tilbage, men denne begivenhed blev anset som sekundær i forhold til magtudøvelse og krig. Islam - "underkastelse" - var i udgangspunktet erobring og dominans. Kun en snes år efter Muhammeds død i 632 havde arabiske rytterhære udslettet det persiske Sassanide-rige og halveret det byzantinske (østromerske) imperium. År 649 og 698 erobrede islam henholdsvis Kypern og Karthago, og i 711 blev Spanien invaderet.

Ekspansionen fortsatte. Konstantinopel (Byzans) blev - ganske vist forgæves - belejret to gange af en arabisk flåde. Kaukasus (med det kristne, armenske kongerige) plus dele af Sydfrankrig blev indlemmet i islams verdensrige. Først i 732 slog frankerne under Charles Martel en muslimsk invasion tilbage mellem Poitiers og Tours - et halvt hundrede kilometer fra Loire-floden. I 759 blev muslimerne fordrevet fra Narbonne, og på samme tid oprettedes mindre kristne statsdannelser i det bjergrige Norspanien.

År 823 besatte spanske muslimer Kreta. I 827 begyndte den islamiske invasion af Sicilien, som blev komplet erobret fra Byzans i 865. Derefter var den første - arabiske - fase af jihad ved at ebbe ud. Men muslimske røvere og slavehandlere fortsatte deres togter til lands og til vands. Fraxinetum - i den bjergrige egn *Massif des Maures* nær St. Tropez på Rivieraen - var deres uindtagelige bastion fra 889 til 975. Herfra hærgede de Norditalien og det sydøstlige Frankrig. År 846 plyndrede og nedbrændte disse "saracener" Rom udenfor den aure-

lianske mur - d.v.s. Vatikanstaden med den daværende Peterskirke. Fra 882 til 915 bed de sig fast i endnu en base i Traëtto, nær Gaeta (syd for Rom). Herfra hærgede de baglandet - blandt andet det kendte benediktinerkloster Montecassino. Muslimer fra Nordafrika erobrede også de byzantinske besiddelser Bari og Taranto ved Adriaterhavet. Fra disse havne udskibedes gennem årtier et betydeligt antal slaver, hentet i det tætbefolkede landbrugsdistrikt *Terra del lavoro* omkring Capua, nord for Napoli. År 943 plyndrede og nedbrændte muslimer Genova, hvis overlevende beboere også blev ført bort som slaver.

Arabiske krigere i færd med at udbrede den nye religion

Om magtforholdene i det 9. og 10. århundrede kunne sociologen og historikeren Ibn Khaldun senere skrive, at "ikke en planke flød uden islams tilladelse" på Middelhavet.

Det meste af det katolske Vest- og Centraleuropa var i denne epoke kendetegnet af sult, snavs, uvidenhed, fattigdom og usikkerhed. Foruden islams konstante angreb og plyndringstogter truede vikinger fra nord og madjarer - ungarere - fra øst. En kombination af tekniske, politiske og religiøse tiltag ændrede imidlertid disse forhold i løbet af relativt kort tid.

Først og fremmest lærte befolkningerne at forsvare sig og snart efter også at gå til angreb. I Frankrig opstod omkring år 900 det feudale system, der sammen-

knyttede myndighed over bønder og landbrugsjord med militærtjeneste. I Spanien blev en effektiv slagstyrke organiseret af kongemagten, aristokratiet, kirken og borgerne i selvstyrende kommuner, og 939 tilføjede de den arabiske khalif Abdurrahman et forsmædeligt nederlag ved Simancas i Gammel Kastilien. I de italienske byer opstod borgermilitser, der kæmpede til lands, og tilsvarende gjorde fire uafhængige kommuner sig til formidable sømagter, der fordrev araberne fra havet: *Genova*, *Venezia*, *Pisa* og *Amalfi*. Et århundrede efter katastrofen i 943 var genueserne således i stand til at angribe Sicilien og Nordafrika. Ydermere optrådte pavemagten som en betydningsfuld politisk og militær faktor. År 915 lykkedes det kirkens øverste leder at forene lokale fyrster og byzantinske tropper i et angreb på Traëtto-muslimerne, som blev knust i slaget ved floden Garigliano.

Også på "øst-fronten" mistede islam terræn. Anført af en række kejsere fra det *Makedonske dynasti* gik de byzantinske hære til modangreb i det 10. århundrede. Kreta og

Kypern generobredes i henholdsvis 961 og 965. Også dele af Kaukasien samt Syrien - inklusive det nordlige Palæstina - blev atter indlemmet i imperiet. Byzans benyttede både lejetropper og - især til forsvar af Anatolien - et solidt beredskab af værnebønder, som fik jord for til gengæld at kæmpe mod arabisk aggression.

Omkring år 1000 var den arabiske dominans gået til grunde. Tyrkiske hærførere overtog styret i øst og berbere i vest. 1009 imploderede islams magt i Spanien, og kristne lejetropper konkurrerede med berberkrigere om at udplyndre hovedstaden Córdoba. Berberne og tyrkerne var kampvante stammefolk, der hovedsageligt levede som hyrder. De var nyomvendte til islam og stærkt motiverede af jihad. Deres energi og

tapperhed standsede de kristne hæres fremmarch over en bred front. I sidste tredjedel af det 11. århundrede invaderede marokkanske stammekrigere det islamiske Spanien - *al Andalus* - og trængte León-Kastiliens rytterhære på tilbagetog. År 1048 invaderede de seljukiske tyrkere Armenien, som var blevet reduceret til det byzantinske riges vasalstat og grænseprovins. Hærføreren Toghrul Bey beordrede en stribe massakrer på den fastboende kristne befolkning. Store og velstående byer som Ani, Sivas og Melitene blev lagt i aske, forsvarsløse civile - inklusive kvinder og børn - blev myrdet i titusindvis, og de overlevende solgt som slaver.

Den byzantinske kejser prøvede forgæves at forsvare sit rige. Men militæret var blevet svækket på grund af aristokratiets dominans, der havde medført afskaffelse af værnebøndernes dybdeforsvar. År 1071 udkæmpedes et dommedagslag ved Mantzikert på højsletten, nær Van-søen. En gigantisk byzantinsk rytterhær blev indesluttet og tilintetgjort af seljukerne. Derefter blev det meste af Anatolien ramt af jihad.

Berbernes og tyrkernes fanatisme gik hårdt ud over de ikke-muslimske befolkninger - jøder og kristne. Over hele linjen foregik blodige forfølgelser. Således blev Europas første pogrom foretaget af en rasende pøbel, anført af nordafrikanske fanatikere i år 1066, da tusinder af Granadas jøder blev udsløjet. Deres trosfæller syd for Gibraltarstrædet, i det marokkanske Fez, var blevet udsat for det samme i 1033. I 1058 foretog tyrkerne - med trusler om tortur og død - massive tvangsomvendelser af de kristne i den syriske by Antiokia. 1135 afbrændtes jødekvartret - og dermed en mængde af beboerne - i Córdoba. 1159 blev også de kristne i Tunis tvangsomvendt til islam.

I forhold til arabernes første jihadstormløb adskiller denne anden fase sig ved en langt hårdere modstand i det vestlige Middelhavsområde. Italienerne beholdt den dominerende stilling til søs, mens de kristne i Spanien - eksempelvis den legendariske feltherre *el Cid* - og normannerne i Syditalien rettede det ene angreb på islam efter det andet. De normanniske krigere kom fra de frugtbare strækninger i Normandiet. De var syvende-generations-indvandrere af dansk herkomst, og i stigende antal søgte de yngre sønner fra de mange familiebrug (med calvados og camembert) krigslykken i Italien. I 1063 påbegyndtes - med

nogle få hundrede mænd - en normannisk erobring af Sicilien, og efter tre årtiers kamp kapitulerede den sidste muslimske emir. Også den sydlige halvdel af det italienske fastland var blevet underlagt normannerne, som hermed udgjorde en formidabel slagstyrke, der gik til angreb på både pavelige lejetropper og snart efter det byzantinske rige.

Charles Martel standsede muslimernes fremtrængen i Sydfrankrig i år 732

Paven proklamerer korstog

Ved kejser Theodosius' død i år 395 blev Romerriget spaltet i en vestlig og østlig del. Den vestlige del faldt sammen i 476, hvorefter stridende germaniske hærførere - goter, vandaler, franker og andre - overtog den politiske magt. Men gradvist lykkedes det Roms biskopper - paverne - at opbygge en overnational autoritet i både verdslige og religiøse anliggender. Kirken var i forvejen nyttig - faktisk livsnødvendig - for konger og stormænd, der benyttede munkenes skrive- og læsefærdigheder i den rudimentære forvaltning og retspleje. Gennem omfattende mission og grundlæggelse af en mængde klostre blev kirken desuden rodfæstet i den jævne bondebefolkning. Munke og nonner levede efter grundregelen "arbejd og bed!" (ora et labora), og gennem klostrene blev teknik i landbrug og havebrug udbredt fra Italien til det øvrige Europa. I senmiddelalderen oprettede kirken latinskoler og universiteter. Arkitektonisk, økonomisk og intellektuelt blev Vesten skabt af den katolske kirke (jvf. katedral = lærestol).

I århundreder var kirken på lokalt niveau en aflægger af stormandsslægternes magt og ejendom. Tilsvarende var paven i Rom en blandt flere romerske aristokrater, der bestandigt intrigerede og sloges om indflydelse og penge. Men med oprettelsen af det "hellige tysk-romerske kejserrige" i 962 blev

kongen af Tyskland kirkens øverste leder - omend uden beføjelser i teologiske sager. Dette ændredes drastisk i sidste halvdel af det 11. århundrede. Kejser og pave kastede hele den katolske kristenhed ud i en heftig og langvarig magtkamp, der fik skæbnsvangre virkninger.

Middelalderens kristne trosliv var præget af ritualer, af frygt for dommedag og længsel efter Paradis. Kun en lille del af befolkningen - adelige og gejstlige - kunne læse, og de religiøse skrifter, der havde størst betydning var Det gamle Testamente, der fremhæver Guds udvalgte folk, samt den dramatiske tekst Johannes' Åbenbaring. Feudaliseringen af Frankrig og andre lande i Central- og Vesteuropa blev i høj grad udformet og ritualiseret af paven og biskopperne. Et menneskes status i forhold til samfundet blev blandet sammen med kirkens budskab om evighed og frelse. Loyalitet og lydighed var afgørende værdier og normer, og den kristne Gud blev opfattet som "kongernes konge". I løbet af det 10. århundrede havde denne katolsk-feudale kristendom gennemtrængt alle samfundslag fra Norge til Sicilien, og selve troens placering i livet og døden blev et sprængfarligt storpolitisk emne. Materielle interesser var naturligvis altid i spil, men ikke desto mindre blev religionen taget dybt alvorligt af høj og lav (hvilket mange af det 20. århundredes historikere har været tilbøjelige til at afvise). Opfattelsen af det syndige var klart bygget på jødisk regeletik: At synde var at *optræde illoyalt og overtræde et forbud*.

En konsekvens af troens solide forankring, syndsbevidstheden og den stærke frygt for dom og straf efter døden var, at mange adelige og velhavende borgerlige prøvede at skaffe sig "points" i det himmelske ved at testamentere fast ejendom til kirker og klostre. Et berømt eksempel fra det 11. århundrede var den fromme enke, markgrevinde Mathilda, der skænkede halvdelen af Toscana - med borge og vinmarker - til paven. Jordiske og himmelske anliggender blev komplet sammenfiltrede, og striden mellem kejseren og paven blev en voldsom rystelse i hele det katolske Europa.

Den omtalte militarisering - af eksempelvis spaniere, normanner og italienere - havde givet kraft til at afværge angreb fra islam, men internt var der aldrig fred. Grever og baroner sloges indbyrdes og opførte sig som røvere og tyranner på bekostning af købmænd, bønder

og byernes borgere. Under disse forhold fremsatte kirken krav om sikkerhed for alle i kraft af "Guds våbenhvile" på søn- og helligdage (gamle danske kirker har derfor et våbenhus, hvor de mange slagsbrødre måtte stille sværd og spyd). Senere skærpedes kravet til at respektere en "Guds fred", og der blev udstedt forbud mod at kristne dræbte andre kristne.

Appellen blev rettet til et samfund i rivende vækst. Økonomien - landbrug og handel - var præget af dynamik over en bred front. Denne udvikling kom til at tredoble det katolske Europas befolkning fra år 1000 til år 1300 (fra 25 til 75 millioner indbyggere). Kirken blev nu dels selvstændig i forhold til det herskende aristokrati, dels åben for alle, hvilket stadig kan ses af senmiddelalderens mægtige gotiske katedraler (Notre Dame de Paris, Köln o.s.v.).

Det svage punkt for kirkens fredsbestræbelser var fraværet af autoriteter med magtmidler til at hindre voldsansvendelse. Kirken stræbte derfor efter at sakralisere monarkiet. Både paver, kejsere og konger blev præsenteret som Guds tjenere, og ulydighed - herunder røveri og oprør - blev religiøse handlinger, der medførte grusom og evig straf efter døden. I protestantisk kultur er det nærmest blevet glemt, at Europas befolkning i mere end tusinde år anså kongen som hellig (derfor blev han ved kroningen "salvet" af en ærkebiskop). Men denne omstændighed må nødvendigvis tages i betragtning i en undersøgelse af middelalderens politik.

Dette var baggrunden for et kirkemøde, pave Urban den 2. indkaldte i Clermont i 1095. Paven havde modtaget en bøn fra den byzantinske kejser om militær bistand. Koncilet blev afsluttet med et massemøde under åben himmel. Her opfordrede Urban hele kristenheden og frem for alt adelen og kongerne til at føre krig mod islam - d.v.s. tyrkerne i Anatolien og Syrien (kildegrundlaget for begivenheden og pavens tale er desværre ikke optimalt, idet der foreligger fire delvist divergerende afskrifter fra en senere periode).

Kristendommen var oprindeligt en pacifistisk ideologi, men med udgangspunkt i kirkefaderen Augustin - og på baggrund af de efterfølgende barske begivenheder som følge af de muslimske angreb - godkendte teologerne en hellig forsvarskrig (de stoiske filosofers retfærdige krig fik ny indpakning,

og de kæmpende kristne blev betegnet som soldater for Jesus). I tilknytning havde pilgrimsfærd fået central betydning i troslivet. Resultatet blev i højmiddelalderen - fra 1095 til 1291 - en serie "bevæbnede pilgrimstog" mod de islamisk besatte områder øst og syd for Middelhavet. Den rituelle anstrengelse at vandre til Kristi gravkirke i Jerusalem blev kombineret med den organiserede kamp mod hedninge. Belønningen var i første række frelse, fordi kirken udtrykkeligt lovede enhver korsfarer syndsforladelse. I anden række godkendte paven, at de, der drog på korstog, retmæssigt kunne tilegne sig krigsbytte - herunder fast ejendom.

Egyptisk rytter forsvarer sig mod de indtrængende arabere

Her var der afgørende forskel mellem den katolske, "vestlige", og den ortodokse, "østlige" kirke. Som omtalt havde en række byzantinske kejsere formået at slå muslimerne tilbage og generobre nogle af rigets tabte provinser. I den hårde konfrontation oplevede de græske (byzantinske) soldater gang på gang jihad-krigernes dødsforagt. I henhold til Koranen (eksempelvis kapitel 4, vers 74-76) var disse nemlig sikret en plads i Paradis, hvis de faldt for deres tro. Teologien fik altså afgørende taktisk betydning, og kejser Nikeforos Fokas ønskede derfor i år 963 biskoppernes hjælp til at forstærke krigsindsatsen ved at love de kristne soldater samme belønning, som den der ventede muslimerne. Men dette afviste kirken.

Begivenhederne

Med Jesus - d.v.s. hans stedfortræder i Rom - i ryggen samledes i 1096 to korstog. Det ene blev anført af en eksalteret prædikant, Peter af Amiens. Han holdt flammende taler til folkemasserne i Nordfrankrig og Rhinlandet, og store skarer fulgte ham på et "folkekorstog".

Det andet blev organiseret af højadelen i Frankrig og det normanniske Syditalien.

"Folkekorstoget" førte i første omgang til massakrer på jøderne i Mainz, Speyer og andre byer ved Rhinen, og kun med største besvær lykkedes det lokale myndigheder - primært biskopperne - at standse myrderierne. Pave Urbans opfordring til at bekæmpe troens fjender og hente jordisk gods som belønning for indsatsen blev her udlagt som velsignelse af drab og udplyndring af det forhadte folk, der havde korsfæstet Jesus. Fra Rhinlandet drog hærgende skarer af tiggere og tyveknægte derefter videre mod Jerusalem, og et stort antal "kolleger" fra Norditalien sluttede sig til dem. Med nogle dages forsinkelse fulgte yderligere en flok fra Frankrig. Gennem Ungarn nåede disse udisciplinerede masser til Balkan og Konstantinopel. Da den byzantinske kejser ønskede at slippe for et nærmere bekendtskab med de ubehagelige gæster, fik han dem ekspederet over til tyrkerne, der snart gjorde det af med de fleste af dem.

De franske og normanniske aristokrater gik mere omhyggeligt til værks. De selv og deres mænd var krigsvante og disciplinerede, men deres forehavende manglede en konge - og dermed det nødvendige kommandosystem - at stille i spidsen for de mange ryttere og fodfolk. Derfor rykkede de frem i flere hære - normanner, provençaler, flamlændere o.s.v. Sandsynligvis drog mindst 30.000 krigere og lige så mange ubevæbnede deltagere af sted mod Konstantinopel. Her blev deres ledere under delvist tumultariske forhold tvunget til at aflægge troskabsed til kejseren, der foretrak at se dem forsvinde, når de havde løst den opgave at fortrænge tyrkerne. Kun den normanniske hærfører Bohemund fra Syditalien nægtede kejseren loyalitet. Han var den eneste af de høje herrer, der selv havde været i krig mod det byzantinske rige.

Disse politisk betingelser var ikke gunstige for det videre kristne samarbejde i krigen mod islam. Men i første omgang lykkedes det faktisk at slå tyrkerne i flere regulære slag og i samarbejde med den byzantinske flåde generobre byen Nikæa, hvor kommandanten valgte at kapitulere, inden "frankerne" - krigerne fra vest - stormede byen. Den græske kejsers fane blev hejst, og byen undgik plyndring, hvorefter den blev genforenet med det byzantinske rige. Korsfarerne måtte drage videre - skuffe-

de og bitre over deres underordnede rolle.

I det nordlige Syrien kom den næste store udfordring ved en langvarig kamp om Antiokia. Men også denne by og en stribe fæstninger og mindre havnebyer i Libanon blev taget af korsfarerne, og i sommeren 1099 kunne de indlede belejringen af Jerusalem. Med teknisk assistance fra genuesere og venezianere blev byen stormet og tusinder af muslimer og jøder blev massakreret.

Kristi gravkirke var nu atter i kirkens hånd, men ellers var det uklart, hvad paven og kristenheden egentlig havde opnået. Hvordan skulle de erobrede landsdele ordnes? Hvem skulle udøve den øverste autoritet? Paven? Den byzantinske kejser? Kongen af Frankrig? Hvilken stilling skulle de ortodokse kristne have - for ikke at tale om de overlevende jøder og muslimer? Hvem skulle bekoste det militære beredskab, der naturligvis måtte oprettes som værn mod en fremtidig modoffensiv fra muslimerne? Disse og andre problemer var ikke blevet studeret på forhånd. Urban (som døde uden at modtage nyheden om Jerusalem's erobring) havde formået at sende en betragtelig del af Europas adel af sted på et bekosteligt eventyr, men næsten ingen tyske aristokrater deltog på grund af kejserens strid med pavestolen, og hverken den engelske eller franske konge deltog. Da de fleste grever og hertuger atter rejste hjem fra Palæstina, begyndte hele projektet at ligne et luftkastel.

Det lykkedes imidlertid de resterende korsfarere at oprette en feudal statsdannelse med en konge i Jerusalem og et antal grevskaber - primært Tripoli, Antiokia og Edessa. En del af "frankerne" slog sig ned i de nye omgivelser. Det nye land kaldte de "Outremer". Som krigere og herskende klasse holdt de afstand til de andre befolkningsgrupper, og mentalt slap de aldrig deres hjemlande i Vesteuropa. Efterhånden opstod også kolonier af venezianske og genuesiske købmænd i havnebyerne. En noget større gruppe var "poullains", de ikke-katolske kristne i ortodokse, armenske og kaldæiske menigheder. Endelig fandtes i både byerne en del jøder og på landet talrige landsbyer med shia- og sunni-muslimer. De frankiske herskere lod dem leve i fred med egen retspleje. Som alle førmoderne samfund var kultur vertikalt struktureret. Tilhængerne af de forskellige religioner var økonomisk forbundne og understillet samme her-

sker, men de levede hver for sig.

Fred var der kun sjældent blandt frankerne og italienerne. Bestandig strid om gunstige handelsaftaler satte ofte genuesere op mod venezianere, og feudaltherrerne førte enten småkrige mod hinanden eller også konspirerede de mod kongen i Jerusalem. Dertil kom en alvorlig splittelse og af og til regulær blodsudgydelse mellem to katolske ridderordener - Johanitterne og Tempelherrerne, som begge ophobede betragtelige rigdomme og begge havde egne ridderhære. Pavens udsendinge og den byzantinske kejser fiskede konstant i disse rørte vande - helt på linje med sunni-muslimske tyrkiske herskere i nabostaterne og agenter fra det shiamuslimske Ægypten. Som det fremgår, var islam endnu mere politisk fragmenteret end den kristne side, hvilket var en vigtig årsag til, at det lille katolsk beherskede Outremer overlevede frem til havnebyen Akkos fald i 1291. Da havde Jerusalem skiftet hænder flere gange. I kritiske situationer var Outremer truet af udsettelse, når en muslimsk hersker havde samlet tilstrækkelige ressourcer. Derfor gennemførtes adskillige korstog, når kirken mobiliserede en redningsaktion fra aristokratiet og kongerne i Vesteuropa (mest kendt er måske Richard Løvehjertes bedrifter under det tredje korstog i 1191).

Kristi Gravkirke i Jerusalem
Stik fra 1493

Men det vil være en grotesk fejlurdering at skildre den frankiske besættelse som "imperialisme" og reaktionerne fra muslimsk side som en fælles indsats for "befrielse" fra europæisk herredømme. Dertil var særinteresserne ofte for stærke. I første halvdel af det 13. århundrede opnåede den tyske kejser Frederik den 2. - han var desuden konge af Sicilien og Syditalien - ved diplomatiske midler en fredsaftale med den ægyptiske sultan (faktisk var der et venskabeligt forhold mellem de to herskere). Da aftalen udløb, begyndte i 1244 en særdeles ødelæggende krig, hvor syriske muslimer og de frankiske grever

i Outremer forenede sig i en desperat overlevelseskamp mod Ægyptens overmagt. Den ægyptiske hær vandt overbevisende. Frankrigs konge, Ludvig den Hellige, forsøgte ganske vist at erobre først Ægypten, dernæst Tunis, men alt mislykkedes for ham og han døde af pest foran sidstnævnte by.

I en vis forstand var korstogsperioden slut. Outremer fik ikke tilstrækkelig hjælp fra Vesteuropa, og 1291 faldt den sidste frankiske fæstning - havnebyen Akko (mellem Haifa og den nuværende israelsk-libanesiske grænse; den gamle bydel ved havnen har stadig et middelalderligt præg).

Afsluttende kan nævnes to faktorer, der svækkede kirkens korstogsprojekt:

1) Paverne bidrog selv til devaluering af de kristnes hellige krig ved at erklære adskillige korstog uden for Palæstina og Anatolien. I 1208 proklamerede pave Innocens den 3. det såkaldte Albigen-serkorstog mod kættere i Sydfrankrig. Konsekvensen blev næsten tyve års massakrer og plyndringer samt væbnet indblanding fra Spanien (kongeriget Aragonien-Katalonien). Senere førte spansk-fransk rivalisering om magten over Sicilien og Napoli til endnu et "korstog", idet paven støttede den franske konges broder, Charles. Et fransk erobringstog over Pyrenæerne blev officielt betegnet som Kristi felttog mod hedninge. Imidlertid blev krigen vundet af spanierne, som ingen pave ville gøre sig uvenner med på længere sigt.

2) Hermed berøres et grundvilkår, der afgørende spændte ben for pavestolens politiske ambitioner: nationalstaterne. I senmiddelalderen opbyggede kongemagten i England, Frankrig og Spanien fundamentet til den moderne stat (Max Webers "Macht und Anstalt"). En universel, fælleskristelig målsætning lod sig ikke opstille i krig og politik på grund af de nationale interesser - "realpolitik". Resultatet blev Luthers og Calvins reformationer og afslutningen på Tysklands Trediveårskrig med den westfalske fred i 1648, hvor de europæiske magter afskaffede religiøs tro som krigsårsag. Resultatet blev også en langvarig fransk-tyrkisk alliance mod Spanien i 1500-tallet.

Konger og ikke paver viste sig at være hovedaktørerne, og krig overgik omsider til afdelingen for rent verdslige anliggender - for de kristnes vedkommende.

Fra etnisk til biologisk udrensning

NATOs kommandant i Kosovo forudser en biologisk løsning på det serbiske problem

I en beretning om situationen i Kosovo, som de Marnhac aflagde i Washington i november, efterlyste han svar på, hvordan styrkerne skal forholde sig, hvis det albanske flertal løsriver provinsen fra Serbien. Lederne af det albanske flertal har erklæret at det vil ske d. 10. december, som er sat som frist for enighed mellem Serbien og separatisterne i Kosovo.

USA har på forhånd erklæret at ville anerkende Kosovo som uafhængig stat. Af samme årsag har det albanske flertal ikke set nogen interesse i at nå til en forståelse med Serbien om selvstyre, og alle forhandlinger herom har derfor været resultatløse.

De fleste EU-lande incl. Danmark har udtrykt vilje til at anerkende et uafhængigt Kosova, - den albanske udgave af det serbiske ord Kosovo, som betyder "solsortesletten".

Flere EU-lande er imidlertid imod, da de frygter, at Katalonien, Baskerlandet, Nordcypern, Sydtyrol og mange andre områder derpå med god ret vil kunne kræve løsrivelse.

USA's dobbeltstandarder

USA's positive holdning til Kosovos løsrivelse er bemærkelsesværdig. Det er en holdning, som f. eks. ikke gælder for Kurdistan i det østlige Tyrkiet, og den gælder frem for alt ikke for USA selv.

Ifølge USA forfatning artikel 4, § 3 kan ingen amerikansk stat blive etableret ved at dele en eksisterende stat eller ved at sammenlægge eksisterende stater. USA gennemgik da også en særdeles blodig borgerkrig i 1864, som forhindrede stater i at bryde ud af unionen.

USA kan imidlertid nemt komme til at stå i en Kosovo-lignende situation, såfremt de efterhånden spansk-talende stater Californien og Mexico – igen – måtte se en interesse i at træde ud af unionen.

Bemærkelsesværdigt er det også, at USA anerkender de bosniske muslimers ret til at løsrive sig fra Jugoslavien og

de muslimsk albaneres ret til at løsrive sig fra Serbien, hvorimod USA ikke vil acceptere, at de kristne serbere løsriver sig fra Bosnien eller fra Kosovo i de områder, hvor serberne er i flertal.

1986: Serbere flygter fra Kosovo

Med opbakning fra Rusland kræver Serbien respekt for landets integritet i overensstemmelse med international lov og i overensstemmelse med FN's resolution 1244, som Serbien blev tvunget til at acceptere efter NATOs angreb på landet i 1999. Ifølge denne resolution skal en løsning bygge på respekt for Serbiens territoriale integritet.

1999: Serbere flygter fra Kosovo

Etnisk udrensning

Når serberne i dag er blevet et mindretal i det landområde, som tidligere var den serbiske nations kerneland, skyldes det flere forhold.

For det første er mange albanere ind-

vandret til Kosovo i flere bølger. Således under 2. Verdenskrig, da Hitler og Mussolini blev enige om at give Kosovo til det fascistiske Albanien. Indvandringen fortsatte efter 2. Verdenskrig, da Jugoslaviens præsident Tito ville demonstrere imødekommenhed overfor Albanien. Alene i årene 1945-1948 indvandrede 150.000 albanere.

De indvandrede slog sig blandt andet ned i ejendomme tilhørende myrdede og flygtede serbere, som var ofre for hårdhændet forfølgelse fra bl. a. den muslimske SS-division Skanderbeg, - opkaldt efter en kristen albansk frihedskæmper fra 1400-tallet.

Samtidig forbød Tito de serbiske flygtninge at vende tilbage til Kosovo.

Dernæst har de indvandrede muslimske albanere en langt højere fødselsrate end de oprindelige kristne indbyggere, hvilket siden 2. Verdenskrig yderligere har bidraget til at gøre serberne til mindretal i deres eget land.

I 1974 gav Tito Kosovo selvstyre indenfor Serbien. Det opmuntrede albanerne til at påbegynde en bevidst chikane- og terrorpolitik imod serberne og andre mindretal, som dels har kostet mange serbere livet, dels har drevet endnu flere på flugt.

I 1987 opfordrede kosovoalbanernes leder Fadix Hoxha åbenlyst til voldtægt af serbiske kvinder for at få serberne til at forsvinde, - en opfordring som blev fulgt.

Balkan-specialisten Viggo Bjerring skrev i Politiken 2/1 1989:

"Pr. 1. januar 1988 var 650 af provinsens 1450 byer og landsbyer racerent albanske. I de senere år sker det ved regulær forfølgelse af det serbiske mindretal. Formerne er mange, fra brosten gennem vinduet, ildspåsættelse, forgiftning af brønde, til overfald, mest om natten så gerningsmanden kan slippe væk... Meget virkningsfuldt er trusler mod de serbiske skolebørn, som udsættes for racistiske tilråb, stenkast og tæv."

Til Berlingske Tidende 16/10 1988 udtalte en serbisk cafeejer:

1941: Serberes huse nær Mitrovica afbrændes mens tyske soldater ser til

"Vi gav dem mad, vi gav dem husly, men de var ikke taknemmelige...De reproducerede sig i hastigt tempo, de opretholdt kvinderne i faste kønsroller, der blandt andet forbyder dem at arbejde og ytre sig offentligt, og pludselig ønsker de at få deres egen stat."

Som reaktion på de eskalerende etniske overgreb ophævede Serbiens regering i 1989 Kosovos selvstyre.

Det fik de separatistiske albanere til at optrappe volden imod alt, hvad der havde med myndighederne at gøre. Selv postbude blev myrdet.

Myndighederne slog hårdt ned på terroristerne.

En påstået massakre på civile albanere i Racak i januar 1999 gav USA et påskud til at blande sig i konflikten. "Massakren" er aldrig blevet undersøgt og var muligvis arrangeret. Det fremgår blandt andet af en analyse i Berliner Zeitung på årsdagen 17/1 2004.

Kort tid efter gik forsvarspagten NATO til angreb på staten Serbien. Fra d. 24. marts til d. 11. juni regnede bomberne ned over Serbien. D. 12 juni gik Serbiens regering ind på at lade udenlandske styrker besætte den del af landet, som hedder Kosovo.

Det opmuntrede de albanske separatister til at fortsætte kampen for et etnisk rent albansk Kosovo, og mens NATO-styrkerne så til, flygtede yderligere 250.000 serbere, sigøjnere og andre ud af provinsen.

I dag er der kun omkring 200.000 ikke-albanere tilbage i Kosovo. Hvis separatisterne river Kosovo løs fra Serbien, vil de fleste af de tilbageværende formodentlig flygte. Kosovo vil derpå etnisk set være den reneste plet i Europa.

Biologisk udrensning

Tilbage til den beretning, som NATO-chefen Xavier de Marnhac aflagde i Washington i onsdags. Den afsluttede han med at konstatere, at kosovo-albanernes gennemsnitlige alder er 28 år, mens den gennemsnitlige alder for serberne i Kosovo er 54 år.

"In the mid to long term there will be some kind of biological end to the problem here because, you know, one of the population(s) will simply disappear," he said.

"På mellemlangt eller langt sigt vil problemet blive løst ad biologisk vej, fordi, som det kan ses, et affolkeslagene vil simpelthen forsvinde".

Dansk perspektiv

I dag har danskernes gennemsnitsalder rundet 40 år i opadgående retning. En gennemsnitsdanske er med andre ord yngre, hvor man almindeligvis sætter børn i verden.

Indvandrere i Danmark er betydeligt yngre. De sætter mange børn i verden.

1998: USA-ambassadør Holbrooke råhygger med muslimske KLA-terrorister i Kosovo - på serbisk territorium

1999: Serberes huse nær Prizren afbrændes mens tyske soldater ser til

Den ændrede befolkningssammensætning ses tydeligt i skolernes yngste klasser.

Serberne i Kosovo havde intet valg. De blev påtvunget en fremmed indvandring.

Danskerne har friheden til selv at bestemme. Endnu.

En mulig etnisk og/eller biologisk udrensning på mellemlangt eller langt sigt besluttet nu.

Kilder:

<http://www.serbianna.com/columns/michaletos/018.shtml>

<http://www.serbianna.com/columns/savich/091.shtml>

<http://emperors-clothes.com/articles/benworks/1980news.html>

<http://www.fair.org/extra/9905/kosovo.html>

<http://www.reuters.com/article/europeCrisis/idUSN28278931>

<http://www.kosovo.net/burn.html>

Berlingske Tidende 16/10 1988

Politiken 21/1 1989

Harry Vinter

Sådan står det til i den arabiske verden

Kristen egyptisk kvinde idømt 3 års fængsel, fordi hendes far konverterede til islam for 45 år siden.

Ifølge egyptisk islamisk lov bliver en muslimsk mands børn automatisk muslimer.

Da faderen konverterede, var den dømte, Shadia Nagui Ibrahim, 2 år, og hun fik aldrig kendskab til sin fars omvendelse, for han fortrød og fik ved hjælp af bestikkelse sit ID-kort ændret tilbage, så det angav ham som kristen.

Den slags falsknerier er ikke ualmindelige i Egypten, hvor det er næsten umuligt at få myndighederne til at acceptere omvendelse fra islam til kristendom.

I Egypten skal alle være i besiddelse af et ID-kort, som angiver vedkommendes religiøse tilhørsforhold.

Manden, som rettede i faderens papirer, blev afsløret i 1996. Det kom da frem, at han havde rettet dusinvis af ID-kort.

I mellemtiden havde Shadia Nagui Ibrahim opgivet kristendom som sin religion, da hun blev gift i 1982.

Hun blev derfor særdeles overrasket, da hun blev stillet overfor anklagen om bedrageri, fordi hendes fars kortvarige omvendelse tilbage i 1960'erne, havde gjort hende til muslim.

Ydermere havde hun forbrudt sig mod den lov, som i overensstemmelse med islam forbyder ægteskab mellem en muslimsk kvinde og en kristen mand.

I november 2007 blev hun idømt 3 års fængsel for sin "forbrydelse".

Kilde: www.unitedcopts.org

Voldtægtsoffer idømt 200 piskeslag samt 6 måneders fængsel.

Det er sjældent, vi i Vesten hører, hvordan den muslimske sharia-lovgivning finder anvendelse i praksis. En nylig dom i Saudi Arabien har imidlertid via AFP fundet vej til medier i USA.

En unge kvinde blev ved laveste retsinstans idømt 90 piskeslag som straf for at have befundet sig i en bil sammen med mænd, som hun ikke var i familie med. I den pågældende bil blev den unge kvinde voldtaget af 6 bevæbnede mænd.

De seks voldtægtsmænd blev idømt mellem 1 og 5 års fængsel.

Kvindens advokat appellerede dommen, idet han mente, at dommene over voldtægtsmændene var for milde, når det tages i betragtning, at voldtægt kan medføre dødsstraf.

Ved en højere retsinstans blev straffen skærpet til mellem 2 og 9 års fængsel.

Samtidig blev dommen over voldtægtsofferet mere end fordoblet til 200 piskeslag samt 6 måneders fængsel. Begrundelsen for skærpelsen var, at den dømte skulle have forsøgt at påvirke domstolen ved at få sagen omtalt i medierne.

Samtidig blev kvindens advokat, Abdul Rahman al-Lahem, frataget sin ret til at praktisere med den begrundelse, at han havde sat spørgsmåltegn ved rettens afgørelse.

Kilde: <http://www.breitbart.com>, Nov 15 10:51 AM US/Eastern

Det er i det hele taget ikke nemt at leve i den muslimske verden, hvis man ikke er mandlig muslim. Dette sympatiske egyptiske par er troende kristne og vil gerne konvertere til kristendommen. Men myndighederne vil ikke ændre trosangivelsen i de obligatoriske Id-kort: "Ingen forlader islam", hedder det.

Kilde: <http://freecopts.net>

Sådan står det til i den danske folkeskole

To skoleelever sendte i begyndelsen af februar nedenstående spørgsmål til Den Danske Forening.

Hej ddf.

Vi er 2 drenge der har en projektopgave, om nazisme.

Vi har fået af vide, af vores lærer at det ville være godt, hvis vi interviewede jer. Derfor sender vi lige nogle spørgsmål, vi ville blive glad for hvis i svare på.

1. Ser i på jer selv som ny-nazister?
2. Hvis ja, hvad er grunden?
3. Er jeres forening aktiv?
4. Hvem er jeres leder?
5. Hvor lang tid har Den Danske Forening eksisteret?
6. Hvad er foreningens grundlag?
7. Hvad er gennemsnits alderen på jeres medlemmer?
8. Er der nogle punkter man skal overholde, for at være med i ddf?
9. Hvad er mindste alderen?

Tak på forhånd.

Hilsen

Thomas og Simon.

Men det sker skam også jævnligt, at DDF modtager seriøse elevspørgsmål, som f. eks. dette:

Hej

Jeg hedder Xxxxxxxx og går i 9.B på Yyyyyy Skole. Jeg skal lave projekt om folkemord sammen med nogle klassekammerater og ville i den forbindelse gerne enten kunne mødes eller telefonisk stille nogle spørgsmål i denne eller næste uge.

Kunne der blive mulighed for det ?

På forhånd mange tak.

Med venlig hilsen

Xxxxxxxx

Det var der naturligvis mulighed for.

Bøger og tidsskrifter

Glistrup – den første advarer

*Torben Zinglensen:
Da våren gik gennem Danmark.
Personlige erindringer fra slipstrømmen
efter vor tids Holder Danske.
(Eget Forlag, 2005. 72 sider. 125 kr.).*

Det er desværre ikke mange, der er forblevet Mogens Glistrup tro gennem alle årene. En af dem er journalist Torben Zinglensen, som i sine erindringer beretter muntert og tankevækkende, bl.a. om sine oplevelser som Fremskridtspartiets repræsentant i Radiorådet, hvor han i dag må konkludere, at der ikke er ændret meget på Danmarks Radios ensidige dækning. "Ustandselig bliver lyttere og seere bombarderet med negative og forskruede, kritiske kommentarer fra både DR's egne medarbejdere og den faste stok af 'korrekte' meningsmagere. Og fortsat sker det for svimlende beløb af tvangsudskrevne licensmidler."

Zinglensen var den første redaktør af bladet "Fremskridt", og han erindrer, hvordan Glistrup i mange år var en "uudtømmelig kilde, hvorfra der næsten daglig sprang det ene indholdsrige manuskript efter det andet, altid med fremadrettede og samfundsgavnligt budskaber og anvisninger."

Den ro, hvormed Glistrup håndterede såvel partimedlemmers som omverdens såvel dumheder, fremstår klart. De, der tror, at Glistrup i de senere år er brudt sammen eller er "kammeret over" pga. modgang og chikane, fatter så vist ikke, hvor ligeglad han er med sin egen person og eget omdømme og skæbne, hvilket gør ham praktisk talt usårlig. Af bogen fremgår også Glistrups og de øvrige fremskridtsfolks selvironi og

humor i mødet med et surt, sammenspist og forarget Overdanmark.

I sin første tale til sin første folketingsgruppe d. 8. december 1973 sagde Glistrup profetisk og med vidsyn bl.a.: "Vi arbejder for en stor sag, meget sandsynligt en verdenssag. Hvis Fremskridtspartiet i Danmark evner at sejle uden om de farlige indre skær, evner at undgå opløsning indefra – som det er sket for

mange partier og folkebevægelser verden over – er det ikke usandsynligt, at Fremskridtspartiet ved århundredskiftet vil vise sig at have været et pionerparti for mange andre landes udvikling over hele jorden. Derfor vil jeg endnu en gang fremhæve betydningen af, at vi ikke indlader os på smålige intriger ..."

Det skete dog alligevel, og landsbytosser og småborgerlige konformister kørte på hver sin fløj partiet i sæk. Tilmed arge modstandere måtte dog rose Glistrups saglighed, elskværdighed og store viden, men hvad nyttede det i et politisk landskab, der var fast besluttet på at få ham ned med nakken, og hvor "vennerne" endda var blandt de værste fjender? Disse sidste forlod partiet i bølger i 1995 og igen i 1999, da Glistrup vendte tilbage til sit parti.

Langt de fleste har kapituleret over for systemets udhængning af Glistrup og har deltaget i fordømmelsen af ham, skønt han altid kun har udtrykt sig med positivistisk saglighed og med et ordvalg, der nøje er tilpasset sagens alvor. Dette gælder også i hans 15.000 siders utrykte værk om "Risikoen for at muhamedanerne fordriver danskerne fra Danmark i indeværende århundrede". Som

Zinglensen skriver, burde Glistrups 15.000 siders rettidige advarsel "være pligtlæsning på Christiansborg, i kommunalbestyrelser, på Journalisthøjskolen, universiteter, seminarier, gymnasier, skoler, over alt."

Hvor lumpent, systemets mænd har ageret for at snigløbe Glistrup, fremgår bl.a. af et brev fra skatteminister Anders Fogh Rasmussen til justitsminister Hans Engell i 1990, hvor Danmarks nuværende statsminister prøver at obstruere Glistrups forsøg på at få oprejsning i sin skatte-retssag. Det er da også vigtigt at forstå, at vi med regeringsskiftet i 2001 ikke nærmede os Glistrups politik. Det fremgår allerede af det faktum, at over 35 % af statsborgerskabs-tildelingerne siden 1979 har fundet sted under den aktuelle regering ...

Glistrup var "den første advarer" mod islamiseringen af Danmark, og når samtidens småvrøvl er glemt, vil han som den eneste af vor tids politikere stå uplettet og blive husket med ære som det fyrtårn, der belyste de store udviklingslinjer for fremtiden. Glistrupianerne vil forhåbentlig da præge danskheden, som grundtvigianerne gjorde det et århundrede tidligere.

Peter Neerup Buhl

Manipulation iklædt nuancer

*Cath Senker:
Indvandring.
(Flachs, 2007. 48 sider. 218 kr.).*

Dette er en børne- eller ungdomsbog, vel primært til brug i undervisningen. Til det formål gengives argumenter for og imod indvandring som oplæg til di-

skussion. Faktisk er bogen da også ret nuanceret i sine redegørelser – langt bedre end de ensidige propaganda-pamfletter, som underkastelsesindustrien fordeler blandt ungdommen.

Men slagsiden er alligevel tydelig selv i denne bog. Dens indledende og afsluttende afsnit er altovervejende sympati-

vækkere for masseindvandringen, ligesom de mange personlige indvandrerberetninger, der er indflettet, rykker stemningen i én bestemt retning. Der er ingen personlige beretninger fra volds- og terrorofre eller fra indfødte beboere i indvandrer kvarterer.

Hvad der udelades er ofte mere afslø-

rende, end hvad der siges. De reelle demografiske fremtidsperspektiver behandles ikke dybere. Et afsnit om ”de yderligtgåendes reaktion” på masseindvandringen rummer omtale af det italienske Liga Nords modstand mod legalisering af 350.000 ulovlige indvandrere og ønske om repatriering. Skulle det være yderligtgående? Den yderligtgåendes venstrefløjs demonstrationsterror etc. nævnes ikke.

Bogens tolkningsmodeller er også sigende. Muslimernes optøjer i Frankrig i 2005 tolkes således entydigt som utilfredshed med arbejdsløshed – ikke som den islamiske separatisme, der ifølge oprørerne selv reelt var tale om.

Skønt bogen er britisk, nævnes det ikke, hvor stort et flertal af muslimer i

Storbritannien, der i virkeligheden har den islamiske verden som højeste loyalitet, og hvor mange, der faktisk har sympati for terror mod Vesten. Tværtimod viderebringes indtrykket, at det kun er en lille minoritet. Der nævnes ganske meningsløst en håndfuld berømtheder, der er indvandrere (men ikke en lang liste over kriminelle ditto). I bogen hævdes det uimodsagt, at indvandrerne med tiden antager værtsbefolkningens karakteristika (mens det forbigås, at muslimerne fx var i Spanien i 700 år uden at ”integreres”).

Cath Senker har bl.a. også udgivet ungdomsbøgerne ”Islam”, ”Racisme” og ”Den arabisk-israelske konflikt”. De danske oversættere og udgivere har givet ensidigheden i ”Indvandring” et

par tænder til ved at lade en galning, der ikke kan stave, stå for et af bogens få længere indvandringskritiske indlæg (taget fra DR’s internetdebat), og ved at lave en totalt ensidig litteratur- og linkliste, der kun omfatter underkastelsesindustriens publikationer.

Alt dette er blot eksempler, der viser, at man ikke skal lade sig narre af, at to synspunkter formelt opstilles side om side til diskussion. Der er mange måder at manipulere på under ”objektivitetens” maske. Det er måske til en vis minimal grad uundgåeligt, men den danske folkeskole tolererer generelt kun én retning. Noget lignende kan man opleve eksempler på hver dag ved at se DR-tv ...

Peter Neerup Buhl

Højaktuel menneskerettighedskritik

Harald Nielsen:

Idealer og Realiteter.

Udvalgte essays 3.

(Georg Ryders Eftf., 2007. 211 sider. 230 kr.).

Det er fortjenstfuldt, at Nina Bjørneboe (ninary@mail.dk) hermed har udgivet en tredje samling af Harald Nielsens essays. Han ramte lige i plet i de stadigt standende vigtigste debatter.

”Idealer og Realiteter” hedder hans essay fra 1955, og det er jo netop disse modsætninger, der også i dag kæmper om førstehedspladsen i den politiske strid. I opinionen får idealisterne let overtaget, fordi deres argumenter lyder så smukke og intuitivt rigtige – for hvem vil dog ikke gerne uden mellemregninger gøre det gode? – mens realisterne, der planlægger, tænker længere og må sige stop, let virker urimelige og kyniske, når umiddelbare krav presser på.

Nielsen formåede at se evnen til at holde idealerne i tømme af sund forstand og kloge skøn selv hos Danmarks fjender. Det fremgår af hans ros af Bismarck, der måtte føre krig for at opnå et stabilt statssystem på længere sigt. Dette bidrog til en hidtil uhørt lang fredsperiode i Europas historie, og Nielsen må konkludere:

”Man kan jo foretrække som kandidat til fredsprisen en mand, der hele sit liv ikke har bestilt andet end at skrive og tale for et fredsideal, der nødvendigvis må være utopisk, men som virkelig fremmer af freden er der ikke tvivl om, at en statsmand som Bismarck er at foretrække.”

Aktuel brod har også Nielsens essay ”Ret – Moral – Etik”, ligeledes fra

1955. Heri udstilles menneskerettighedsideologiens tese om, at alle uden videre har ”ret” til dette og hint:

”Det etiske er blevet så populariseret, at det betyder ikke den fineste personlighedens frugt af en moralsk karakterudvikling, men hvad man synes ’rigtignok er synd’ eller finder subjektivt ønskeligt. Det ligger så meget nærmere at opfatte det etiske og moralske på denne måde, som dette ved ’menneskerettighederne’ har fået den højeste sanktion. ’Menneskerettigheder’ er jo i virkeligheden ikke andet end subjektiviteten sat i højsædet. Ikke noget ydre hensyn er afgørende, ikke nogen skranke sat af kendsgerningerne gør sig gældende, inden sondring mellem, hvad samfundet for sin eksistens behøver af retsregler, og hvad der må overlades til den enkeltes grovere moral eller finere etik, opretholdes!”

I essayet ”Humanitarismens Trosbekendelse” (1953) leverer Nielsen en kritik af FN’s menneskerettighedserklæring, aktuel som ingen sinde før.

Meningen med disse menneskerettigheder kan for Nielsen at se ”kun være den at lave en verden af lutter vandkæmmede og artige drenge, en verden, i hvilken der ikke er andet end fred, fordragelighed og velvære – for slet ikke at tale om oplysning og kultur.” Den slags utopier troede Nielsen ikke på, for så måtte man ændre selve den menneskelige natur. Alle ”fordomme” skulle udryddes, ikke mindst den ikke-europæiske verdens fordomme mod os. Ikke uden sarkasme opstiller Nielsen drømmebilledet:

”Ingen kamp racerne imellem, ingen kamp samfundsklasserne imellem og

ingen anstrengelse fra den enkeltes side for at holde sig selv eller sin familie oven vande, hvis han enten ikke kan eller vil! Eksistenskampen totalt afskaffet på alle områder – hvad kan man forlange mere?”

Der er desværre ikke tale om en dårlig spøg, forsætter Nielsen, ”men der er tale om en trosbekendelse, en humanitarismens trosbekendelse, som der er samme grund til at tage højtideligt, som der var det til at tage den apostoliske trosbekendelse højtidelig, da alle troede på den og blev straffede for det, hvis de ikke gjorde det, således som det også vil blive tilfældet med dem, der ikke tror på ’menneskerettighederne’, når den domstol til deres ’beskyttelse’, som man har talt om, bliver oprettet, og som i så tilfælde vil komme til at spille en lignende rolle i forhold til humanitarismen som inkquisitionen i sin tid i forhold til kirken.”

Nielsen anede altså en tid, hvor ”nationalismen” ville blive kriminaliseret. Han mærkede selv den fagre nye verden ved at blive totalt marginaliseret, ligesom DDF o. lign. er blevet det i dag under det, han kaldte ”moderne djæveletro” – at samfundsproblemer skyldes visse grupperes onde vilje og ikke ligger i selve projektets natur.

Der er desværre ikke meget at ændre i Nielsens over 50 år gamle kritik af den stadig herskende ideologi. Opinionslandskabet er tværtimod i den mellemliggende tid blevet yderligere indsnævret, som om det er blevet ført gennem en tragt, hvis snævre ende med de næsten ens meninger er rettet direkte hen imod nye katastrofer.

Peter Neerup Buhl

Luthers stadig aktuelle islam-kritik

Ligesom Glistrup i dag var Luther på én gang kompromisløs og vennesæl

Adam S. Francisco:

Martin Luther and Islam.

(Brill, 2007. 260 sider. 125 euro).

Nærværende bog er bind 8 i serien ”History of Christian-Muslim Relations”, der også rummer interessante og autoritative værker om bl.a. kristne under islam, korstogene og Det Byzantinske Riges møde med islam.

Reformatoren Martin Luther (1483-1546) ydede et afgørende bidrag til grundlaget for vores frihedssamfund, da han undsagde pavedømmets tyranni. Mindre kendt er hans bidrag mod det, han så som sin samtids anden store djævelske trussel, nemlig islam, hvis horder da – til dels med held – forsøgte at indtage Europa.

Luther udpegede præcist den grundlæggende teologiske forskel mellem islam og kristendom: For muslimerne har mennesket ingen arvesynd og kan derfor ved indsats i denne verden blive retfærdige og komme nærmere Gud. Konsekvenserne af denne selvretfærdige attitude er smerteligt velkendte overalt.

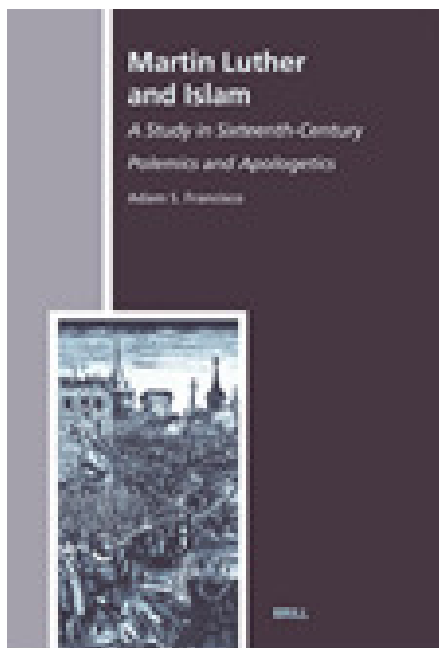
Luther havde altid et ganske praktisk sigte med sin teologiske kritik. Han kendte kun alt for godt kristnes kranke skæbne under islam og truslen mod grundlæggende vestlige samfundsnormer.

Fra mange kristne på Luthers tid (så vel som i dag) var budskabet, at ”kristne skal afholde sig fra synd og bringe deres eget hus i orden, før de kan befri sig for den tyrkiske trussel.” Med dette argument kan man dog altid unddrage sig kampen til hver en tid, for ens eget hus er jo aldrig perfekt ...

Intet kunne være Luther mere imod end korstog, men han tøvede aldrig med at opfordre den verdslige myndighed til at forsvare sine borgere mod angreb og uromagere. I forsvarskrige er det ifølge Luther ”både en kristen gerning og en kærlighedsgerning at dræbe fjenden uden tøven, at plyndre og brænde og skade ham med en hvilken som helst form for krigsførelse, indtil han er overvundet”.

Dette var for Luther vel at mærke ikke kun en specifik kristen pligt: ”Selv hvis der ikke var nogen kristen tro, var vi nødt til at føre krig mod tyrkerne for vore koner og børns skyld. For vi ville hellere dø end at se og tolerere sådanne

skændige forhold og laster blandt vore egne. For tyrkerne driver folk til marked, køber og sælger og bruger dem som dyr, uanset om det er mand eller kvinde, ung eller gammel, gift eller ugift – så ond er tyrkernes natur.”

Under osmannernes angreb på Wien opfordrede Luther alle til at give en hånd med for at jage tyrkerne væk: ”Jeg ønsker, at alle tyskere var af en sådan støbning, at de ikke ville tillade, at nogen lille by eller landsby blev plyndret eller ført bort i fangenskab af tyrkerne, men at de, når det gjaldt om at kæmpe, ville forsvare sig selv, unge så vel som gamle, mænd og kvinder, tjenere og tjenerinder, indtil de blev dræbt, og at de ville brænde deres eget hus og hjem og alt.” Når man kæmpede mod tyrkerne, kæmpede man efter Luthers mening mod djævelen selv, og ej heller skulle man tøve med at dræbe de kristne, der var gået i tyrkernes tjeneste, for de støttede en uretfærdig krig. Luther var også villig til selv at ”kæmpe til døden mod tyrkerne”.

Trods alt dette afviste Luther dog samtidig enhver form for had eller arrogance over for tyrkerne; med en sådan holdning ville kampen ikke kunne vindes. Ligesom Glistrup i dag var Luther på én gang kompromisløs og vennesæl,

sagligt fokuseret udelukkende på sagen selv. Uden had mod den ydre fjende var han dog fuld af foragt over for kristne myndigheds personer, der for at tækkes muslimerne fx iførte sig deres klæde- dragt.

I modsætning til mange medkristne, der frygtede for den kristne tro, hvis koranen blev oversat og udgivet, pres- se- de Luther på for det, fordi det kun kunne skade islams sag, hvis folk med egne øjne kunne læse ”profetens” urimeligheder. Det var for Luther utroligt, ”at der på denne Jord er fornuftige mænd, som Djævelen har fået til at tro på sådanne skændige ting”. Men han vidste godt, at det var nemt i enhver kultur at udpege åbenlyse urimeligheder. Nøjes man med det, gør man mere skade end gavn i kampen. Langt snarere bør man bestræbe sig på at vise, at selv de ”gode” ting i muslimernes tro er baseret på et fejlagtigt grundlag. Først da kan man ifølge Luther virkelig skade islams troværdighed. Hvilket han derfor gjorde ved fra det teologiske grundlag præcist at udpege, hvor islam truede selve den kristne verdens eksistens ved at pålægge kloden et evigt herredømme baseret på løgn, mord og uretfærdige ægteskabslove.

Luther påpegede, at ”aldrig er et rige blevet til og er blevet mægtigt ved hjælp af mord og røveri i samme grad, som det er tilfældet for tyrkernes.” Og dette var ikke et tilfælde, fordi ”røveri og mord, og opslugning og ødelæggelse af omgivelserne er påbudt af deres lov som en god og guddommelig gerning, og de gør dette og tror, at de gør Gud en tjeneste.”

Philip Melancthon, Luthers lærde medarbejder, kaldte med rette ”Verlegung des Alcoran”, Luthers vigtigste skrift mod islam, ”for et nyttigt og fromt kampskrift mod de vanvittige muhamedanere”. I skriftet konkluderede Luther, at ”hvis tyrkerne og saracenerne virkelig tror på en sådan bog af Muhammed – koranen – er de ikke værdige til at blive kaldt mennesker, fordi de har mistet den almindelig menneskeforstand.” De var derfor ”umennesker”.

Martin Luthers kritik af muslimerne er så vist ”middelalderlig”, men derved er den stadig aktuel, idet muslimerne jo stadig tror præcis det samme, som de gjorde i middelalderen.

Peter Neerup Buhl

”Skyld” vedr. mordet på Antonio Curra

Jesper Dehn Møller og Aydin Soei:
Skyld
(Lindhardt Ringhoff.
272 sider, 2007. 199 Kr.)

Med denne troværdige, detalje-rigt refererende bog, skrevet af to unge og uerfarne journalister, søger systemet at bortforklare, hvad bør konkluderes af mordet på Antonio Curra i 2003, nær Blågårdsplads, Indre Nørrebro.

To unge tyrkiske fætre fra kvarteret dømt for mordet og er fængslet i 4 og 5 år og er blevet og bliver udvist 2007 hhv 2008.

Den ene udførte mordet, den anden var nær ven og var ved hans side under forløbet og havde særlig mange voldsdomme bag sig vedr. særligt ekstreme forhold.

Bogen indledes med, at den klædeligt selvudslettende fader til en af de morddømte kritiserer vort system, hvilket jeg ved Bogmessen i Forum har hørt en af forfatterne gøre tilsvarende - racismen i vort system lægges for had af alle statsansatte og mediefolk og angives som forklaring på, at der ikke ofres langt flere skattepenge på at hjælpe de unge muslimer uden om kriminalitetens fristelser!

"Det er nok 70% min (faderens) skyld, at Ferhats liv er endt sådan her. Det danske system og miljøet her i Tingbjerg har nok omkring 20% af skylden.

Og så er der 10% tilbage til min søn, hvis det da er så meget. Jeg ved det ikke. Og jeg ved ikke, om det overhovedet er muligt at placere skyld, når det drejer sig om et helt menneskes liv". Som uddybning af denne påtaget ydmyge klamamse anfører faderen, at han aldrig tog sin søn med i biografen. "og andre ting, som man som far bør gøre".

Det er vist en Dronning Dagmars synd, om noget er det.

Havde faderen ikke forladt Tyrkiet, var hans børn nok blevet landarbejdere og havde puklet med rødbededyrking. Da han opsøgte det danske tagselvbord, afgjordes hans søns skæbne - men det er danske politikere og dem, der stemte på dem, der har det meste af skylden i dette.

Nu blev de to unge langtidsarbejdsløse, fuldtidshashrygende "små"-kriminelle med stribevis af ekstreme ondskabsfulde voldsepisoder bag sig, og der lå ikke nogen særlig optrapning af deres karriere i vort behandlings og socialsystem bagved, at en italiensk rygsæksturist kom ind i deres baggård for at købe hash, og de snød ham groft, fordi han ikke var på hjemmebane som de.

Italieneren var stærk og ville ikke lade sig snyde og valgte stærke ord om deres dårlige pusher-etik, så han fik kniven. Allahs børn lader sig ikke håne af en ubevæbnet.

Interessantest ved den deprimerende bog er beretningen om et kommunalt værested, hvor morderne holdt til, og hvor den ansvarlige socialarbejder valgte at se gennem fingre med, at der opbevaredes våben og hælervarer. Da dette anmeldtes, og hun var nødt til at gøre noget, fyrede hun omsider nogle af stedets kommunalt betalte muslimske medarbejdere, og det skabte så stor harme, at hun blev truet med at få stukket øjnene ud - og rådhuset kunne ikke løse hårdknuden på anden vis end ved at lukke værestedet varigt ned! At straffe de der truede, lå langt ud over hvad Københavns Kommune har ryggrad til.

Der var megen ondskab i tyskernes holocaust, men den danske godhedsin-

dustris ondskab mod kommende generationer af danskere er større, vil mange mene.

Ideen om at gøre individuel skyld til det vigtige i forebyggelse af ny mord, er typisk for muslimsk gerningsretfærdighed. Øje for øje smålighed, som den, der skal bruges på dommedag, er den eneste måde, man evner at tænke... Det minder om reaktionen hos storebroderen til den libanesiske kæreste der for nylig blev anholdt for i et skur i Sydhavnen at have tortureret sin danske kæreste på ekstrem vis over en periode på mange måneder og med bl.a. en afskåret tommelfinger som resultat.

Storebroden kendte også taquia, altså løgne der skal behage og vildlede værtslandet, så han sagde beredvillig, at hans bror burde fængsles i mindst ti år!

Storebroderen drev et Sydhavn-firma, hvori torturskuret indgik, men viden om det skete, havde han måske ikke.

Den slags firmaers overskud består ofte i lutter danske skattepenge brugt på iværksætter-investeringer

Selvfølger er der en kollektiv skyld hos alle muslimer, som jo foragter danskerne og derfor ofte er voldelige mod os. Og alle bør udvises.

Skyld kan ikke opdeles i %er. Man kan opdele, om man vil bruge 10% eller 70% af sine ressourcer på at undgå hudkræft hos sine børn ved at beskytte sig mod solen, eller ved at vælge partner med ringe arvelig disposition til sygdommen. Men om sygdommen er 10% eller 70% arvelig er der intet videnskabeligt svar på.

Tilsvarende med indvandrernes overkriminalitet. Den er ikke skabt halvvejs af de fremmede og halvvejs af os, og den fordeling er endvidere uinteressant. Forebyggelse er det interessante, og indførsel af et kontant og konsekvent retssystem med et loyalt socialsystem, som underordnet, er en - meget langsom - vej frem.

Den eneste hurtige og effektive vej ud af suppedasen er masseudvisning. Fnidder om skyldfordeling er en afledningsmanøvre.

Bo Warming

Asien buldrer

"Bogen er et forsøg på at give en forståelsesramme for navigation i et sprudlende farvand, som kommer til at udstikke fremtiden for ikke bare den del af verden men hele kloden"

Jan Lund & Jørgen Ørstrøm Møller:
*ASIEN BULDRER og sådan undgår
Danmark at sakke agterud.*
(Aschehoug. 2007. 299 kr.)

Det 21. århundrede omtales ofte som "Asiens århundrede", fordi den økonomiske tyngede og den politiske indflydelse med stormskridt forrykkes fra Europa-USA til Indien-Kina-Japan og de Sydøstasiatiske lande.

Det er en udvikling, som vil komme til at påvirke os alle i de kommende år, men som kun de færreste i den vestlige verden endnu til fulde har erkendt. Derfor er "Asian buldrer" en særdeles vedkommende øjeåbner. Den fortæller om de stormende fremskridt, som år for år forøger Asiens indflydelse på verdensscenen, og som kommer til at medføre et paradigmeskift i de kommende år. Asiaterne deler ikke Vestens syn på menneskerettigheder og demokrati, og de spilder ingen tid på at fundere over den politisk korrekte tilgang til tidens problemer.

Denne kendsgerning er endnu ikke gået op for vestens præsteskab af menneskerettighedseksperter. Men det kommer den til. De vil om få år se sig henvist til historiens skraldespand.

"Vi slæber stadig rundt på skyldkomplekser fra kolonitiden og har stadig en forestilling om, at en dag har disse lande nok indhentet os, hvorefter vi går hånd i hånd ud i solnedgangen mod en fælles fremtid." skriver Jan Lund i sit forord og fortsætter:

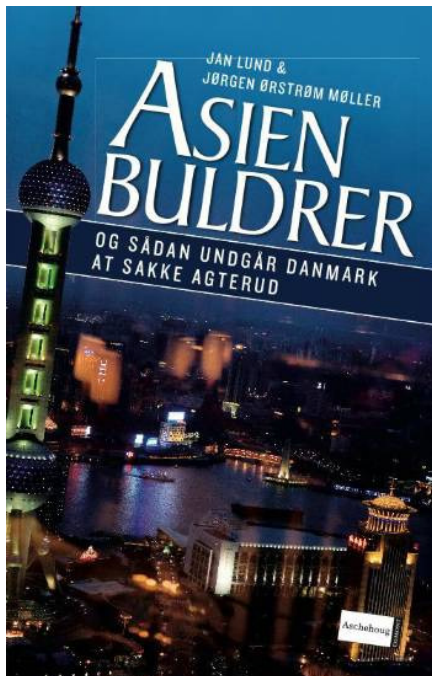
"Men sådan er det ikke.

Asien er et eksprestog, der kommer buldrende. Vi kan blot vælge, om vi vil med, eller vi vil vente på perronen og fortsætte rejsen med bumletog. Der er ikke så mange andre muligheder. Asiaterne kører, og farten sættes ikke ned."

Tog-allegorien bliver særdeles konkret senere i forordet, hvor Jan Lund spørger: "Hvorfor er det Kina og Japan, der eksperimenterer med flyvende højhastighedstog, mens danskerne venter på perroner, hvor jernbanesporene hverken tåler varme, kulde eller fugt?"

I Japan falder befolkningstallet i de kommende år. Det fører til mangel på arbejdskraft. Derfor satser japanerne på udvikling af menneskelige robotter, som både kan klare arbejdsfunktioner og gå

på indkøb. "De har et afgørende fortrin frem for importeret arbejdskraft: De kan programmeres til at tale og forstå japansk."

I Indien har de teknologiske gennembrud forvandlet verdens største – og fattigste – demokrati til et frådende hav af vækst og fremskridt, og i dag er Indien blandt verdens førende nationer på it-området.

Syd Korea er verdens førende chipproducent.

I Taiwan er hovedstaden Taipeh som den første i verden dækket fuldstændigt med trådløst netværk.

Singapore er førende finanscenter med verdens bedste bredbåndsdækning.

I Kina har mobiltelefonen revolutioneret samfundet. "Hver gang en kineser får en ny mobiltelefon, stiger produktiviteten – og i disse år bliver 6-7 millioner nye kinesere udstyret med en mobiltelefon. Hver måned."

"Kina bygger på Konfucius' filosofi fra 500 år før vor tidsregning. Konfucius mente, at forudsætningen for et velfungerende samfund var, at alle kendte og accepterede deres plads i samfundet.

Jørgen Ørstrøm Møller er tidligere ambassadør i Singapore.
Jan Lund er Jyllands-Postens tidligere Tokyo-korrespondent.
Begge bor i Singapore.

Den var ikke baseret på byrd og æt, men på evner og viljen til at lære."

Denne filosofi er synonym med mandarin-systemet, og "Kina forlader ikke mandarin-systemet i nogen overskuelig tidshorisont."

Demokrati i sig selv er ikke noget folkeligt ideal for asiaterne.

I Verdensdelen er nøgleordene ikke klassiske, vestlige idealer som lighed eller indflydelse på samfundets kurs. Nøgleordene er fred, økonomisk fremgang og frihed. Kan en vare leveres uden demokrati, er der ikke noget basalt krav om præcis dén styreform.

Statsmagten er en slags direktion. Hvordan dens management skrues sammen er i og for sig ligegyldigt.

"Spørgsmålet er, om dette livssyn vil påvirke Europa. Alt tyder på, at Europa er ved at udjævne visse ideologiske skel. Også på det punkt lærer Europa af Asien – og ikke omvendt. Europæerne vil også primært have et samfund, der fungerer. De ideologiske forskelle partierne imellem viskes ud."

Kinas forhold til andre lande er ekstremt pragmatisk. Der stiller ingen krav om overholdelse af menneskerettigheder eller andre betingelser for handel og samarbejde. Pludselig ser udviklingslande, at økonomisk fremgang ikke forudsætter en vestlig politisk model. Vesten er ved at miste sit monopol som vejleder.

"Det sker efter en lang duel med kommunismen, som Vesten vandt. Og det sker ikke til den islamiske fundamentalisme, der af mange ses som den alvorligste trussel, men aldrig vil være et attraktivt alternativ for den brede befolkning.

Vestens ideologiske monopol er under pres fra den elementære tese, at kattens farve er ligegyldig, bare den fanger mus."

Hvordan skal Danmark klare sig i den nye verdensorden? Det opsummerer Ørstrøm Møller i bogens sidste ord:

"Vi skal gøre noget, som de andre ikke gør. Vi skal gøre noget, som vi gør bedre end de andre. Og vi skal holde os fra alt det, som ikke falder ind i de to første kategorier."

Harry Vinter

Foreningsnyt

www.dendanskeforening.dk

Nye initiativer på Den Danske Forenings hjemmeside

Meningsmåling

I sommeren 2006 fik hjemmesiden tilføjet et modul, som gør det muligt at spørge de besøgende om deres mening om forskellige emner. De besøgende kan så give deres mening til kende ved at klikke på det svar, som bedst svarer til deres mening.

Det siger sig selv, at hjemmesidens besøgende ikke udgør et repræsentativt udsnit af den danske befolkning, og at disse meningsmålinger derfor ikke kan tages til indtægt for den almene holdning i Danmark.

De kan ikke engang tages til indtægt for holdningen blandt hjemmesidens besøgende, idet det langt fra er alle besøgende, der deltager i undersøgelserne. Ydermere kan man ikke vide, om de, som deltager eller ikke deltager, er karakteriseret ved bestemte holdninger.

Men når disse forbehold tages i betragtning, er det alligevel interessant at iagttage de holdninger, som kommer til udtryk, og det er frem for alt interessant at blive overrasket, når der af og til viser sig et resultat, som kan måske ikke skulle forvente.

Billedkonkurrence

Hjemmesidens forside har fra første færd været præget af et aktuelt billede. Siden spørgemodulet blev føjet til, har det oftest været et foto eller en tegning, som har haft en forbindelse med det stillede spørgsmål.

Det ville imidlertid være interessant og brugervenligt at give hjemmesidens besøgende lejlighed til at præsentere deres egne billeder på denne plads.

Derfor har hjemmesiden siden begyndelsen af 2008 kørt en "fotokonkurrence" med temaet "Mit Danmark", som giver alle og enhver lejlighed til at indsende fotos og tegninger, hvoraf de bedste bliver præsenteret på hjemmesiden.

De viste billeder overføres løbende til en særlig blog - <http://mit-danmark.blogspot.com>, hvor de kan sammenlignes og bedømmes, og hvor de besøgende har mulighed for at tilføje kommentarer om hvert enkelt billede.

For eksempel lød spørgsmålet før jul 2006: Hvad er julen mest for dig?

Svarmulighederne var:

Jesu fødselsdagsfest

Midvinter-/solhvervsfest

Ingen af delene

Her kunne man måske have forventet, at hjemmesiden for en forening, som har været præget af folk som pastor Søren Krarup, ville have vist et stort flertal for "Jesu fødselsdagsfest". Men målingen viste et stort flertal for "Midvinter-/solhvervsfest".

Imidlertid viser flere af undersøgelserne, at hjemmesiden besøges af mange, som ikke deler Den Danske Forenings holdninger, og det må da anses for glædeligt.

Således bød opinionsmodulet i sommeren 2007 på dette spørgsmål: Hvordan ville du reagere, hvis de indvandrede muslimer rejste hjem?

Svarmulighederne var:

Jeg ville blive ked af det

Jeg ville blive glad

Jeg ville være ligeglad

Her må 100 % af DDFs medlemmer formodes at have svaret "Jeg ville blive glad". Det gjorde imidlertid kun 80 %, mens 16 % ville blive kede af det, og 4 % var ligeglade.

Tilsvarende kunne man måske have forventet et flertal for "ja" til spørgsmålet: Foretrækker du danske ord og benævnelser, når de findes? Det blev et overvældende "ja" på 83 %, men der var ikke mindre end 17 %, som svarede nej.

Spørgsmålet ved nytårsforsætternes tid var nok mest henvendt til foreningens medlemmer. Det lød: Vil du gøre lidt mere for DDF i 2008?

Det svarede 69 % "ja" til, hvilket "de gamle" i foreningen nu ser frem til med glæde. 18 % svarede "nej", mens 13 % svarede "ved ikke".

Jeg røber ikke, hvad jeg selv stemte. Kun, at jeg ikke stemte "ja".

HV

Kort før jul 2008 vil et kompetent panel udvælge de tre bedste billeder fra det forløbne år, og vinderne vil blive belønnet med passende flotte julegaver.

Hvilke gaver vil være et åbent spørgsmål indtil da, men vinderne vil næppe blive skuffede.

HV

Stemmingsfoto fra Fussing Skov. Indsendt af Merete

Ny bog fra DDFs forlag

JA, JEG ELSKER DETTE LANDET...

Fortællingen om nordmanden Jan Høeg

Ole Hasselbalch

Ole Hasselbalch: Ja, jeg elsker dette landet ... Fortællingen om nordmanden Jan Høeg

Ole Hasselbalch er professor i erhvervsret og har skrevet en lang række bøger inden for jura og samfundsforhold. Han var en ledende skikkelse i det opgør med indvandringspolitikken, der tog fart fra midten af 1980'erne, og som førte til kæntringen af det politiske billede i Danmark ved folketingsvalget i 2001. I hans nye bog gennemgås de synssæt, modstanden mod indvandringspolitikken bygger på i Norge, sådan som de er gengivet af en veteran fra Norges frihedskamp 1940-45, Jan Høeg.

Beretningen er flettet sammen med fortællingen om Høegs oplevelser gennem 60 år, herunder hans deltagelse i modstandsarbejdet under den tyske okkupation og hans senere deltagelse i det nor-

ske hjemmевærn. Undervejs fortælles også om den rystende behandling, den opposition, Jan Høeg repræsenterer, og har været udsat for i hjemlandet. Jan Høeg har gennem årene holdt en del foredrag i Danmark. Eftersom hovedelementerne i hans synspunkter svarer til, hvad de store partier i det danske Folketing i dag vedkender sig som en nødvendig politik, har hans beretning om forholdene i Norge skabt undren i Danmark.

Den Danske Forenings Forlag, ISBN 87-90183-03-7 - ISBN 978-87-90183-03-5, 108 sider. D.Kr. 100 (inkl. forsendelse og dansk moms), der indbetales forud via bank reg.nr. 9173, konto 4547551, SWIFT NR DABADKKK (Danske Bank). *Bestilles direkte fra forlaget via danskeren@danskeren.dk*

Bogudlån

I Danskeren er i årenes blevet anmeldt cirka 500 bøger.

Foreningen ligger inde med mange af disse bøger, som tilsammen udgør et righoldigt bibliotek af litteratur om de emner, som Den Danske Forening beskæftiger sig med.

Disse bøger skal ikke blot stå og samle støv.

Derfor har styrelsen besluttet at gøre bøgerne tilgængelige for foreningens medlemmer.

Medlemmer, som mener, at tilbuddet er interessant for dem, kan bestille en fortegnelse over bogsamlingen ved henvendelse til sekretariatet på e-mail-adressen danskeren@danskeren.dk, - eller evt. på tlf. 86 13 24 01.

De kan så samtidig blive orienteret om låneproceduren.

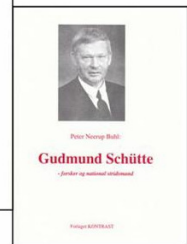
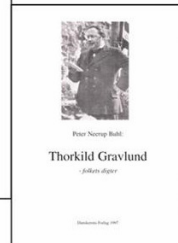
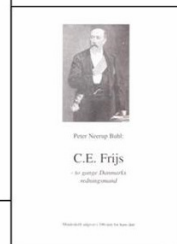
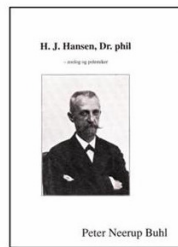
Øverset bjørnetjeneste

Det er sandsynligt, at mere skade og ulykke forvoldes af mennesker, der vil udrydde moralske onder med tvang, end af de mennesker, der blot har til hensigt at gøre noget ondt.

*Fredrich August von Hayek
(1899-1992)*

Nobelpris-modtager i økonomi, 1974

BOGTILBUD

100 kr.

H. J. Hansen, Dr. Phil - zoolog og polemiker (1995)

C. E. Frijs - to gange Danmarks redningsmand (1996)

Thorkild Gravlund - folkets digter (1997)

Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand (1998)

Peter Neerup Buhls biografier om de fire store danskere kan du erhverve - alene mod **forudbetaling** - således:

Bestilling pr. telefon:

8613 2401

Bestilling pr. brev:

DDF
Skomagergade 25
4000 Roskilde

Bestilling pr. e-mail:

danskeren@danskeren.dk

Pris - levering i Danmark:

kr. 100 (inklusive forsendelse)

Pris - levering til udlandet:

kr. 150 (inklusive forsendelse)

Bankoverførsel i Danmark:

9173 (reg. nr.) 4547 551 (kontonr.)

Bankoverførsel fra udlandet:

SWIFT-BIC DABADKKK
9173 (reg. nr.) 4547 551 (kontonr.)

Kulturel berigelse?

Er den påståede berigelse de mange ofre værd?

Kgs. Nytorv, København. 2008

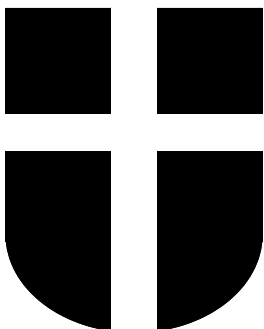
Nørrebro, København. 2003

Støden, Roskilde. 2001

Banegården, Århus. 1996

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller Danske Bank Reg.nr. 9173 konto 4547551.
- Jeg ønsker mere information om foreningen.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*